



Frankelandgroep

nieuws

editie 5 - 2020



Vaartland op stelten gezet!

Verborgen talenten van onze bewoners

Op de stoel bij de kapper

Colofon

Jaargang 12, nummer 5 - 2020

Oplage 4.000 stuks

Hoofredacteur Wendy van Dongen

Redactiesecretaresse Diana Snoek

Frankelandgroep Nieuws is een uitgave voor bewoners en cliënten van Frankeland, Harg-Spaland, Jacobs Gasthuis, Schiewaegh, Vaartland en Thuiszorg Ouderen Frankelandgroep

Redactiemedewerkers

Janneke Warmolts, Carien Kemink, Marlies Engel, Monique de Jager, Elly Kramer, Erika van Driessen Hoogland, Rob Besseling en Therese van Warmerdam

Met dank aan allen die aan deze editie hebben meegewerkt

Vormgeving

DTPat - Patrick Mostert

Atlantis Creative

Frankelandgroep Nieuws verschijnt zes keer per jaar
Het volgende nummer verschijnt op 15 december.

Redactieadres

Frankelandgroep Nieuws

Sint Liduinastraat 10, 3117 CS Schiedam

Telefoonnummer: 010 - 426 49 25

U kunt uw inzending in een envelop, gericht aan Redactie Frankelandgroep Nieuws, inleveren bij de receptie van Frankeland, Harg-Spaland, Jacobs Gasthuis, Schiewaegh of Vaartland; ook kunt u uw inzending per e-mail richten aan: fgn.redactie@frankelandgroep.nl

Kopij voor de volgende editie kan worden ingeleverd bij het secretariaat van Frankeland, t.a.v. Diana Snoek.

Dit kan vanaf nu al, maar de uiterlijke inleverdatum is

maandag 2 november, wat strikt wordt gehanteerd.

Kopij die na deze datum wordt ingeleverd, kan niet meer worden geplaatst

De redactie behoudt zich het recht voor inzendingen te weigeren of in te korten



Visiteclubs, altijd gezellig!

6



100 jaar Annie M.G. Schmidt wandeling

52



Back to the seventies

60

In deze editie

Voorwoord	4
Noot van redactie	5
Wat kunnen we van de coronacrisis leren?	10
Kunst of kitsch?	12
De werkdag van ...	16
Toch weer de hort op	20
Dit jaar geen grootschalige feestvieringen	23
Extra puzzel	23
Glaasje op ...	24
Nieuws van het Steunfonds Derde Wereld	28
Heeft u een hoog risico om te vallen?	30
Op de koffie bij ...	32
Extra puzzel	35
Op de stoel bij de kapper	36
Geestelijke verzorging in coronatijd	38
Natuur-rijk Schiedam	40
Sam Shine Theatre, Vaartland op stelten!	42
Om even bij stil te staan ...	44
Lapjesvlag	45
De verborgen talenten van onze bewoners	46
Zomerfeestje in Harg-Spaland	50
Klachtenfunctionaris/vertrouwenspersoon	51
Verkoeling en verhalen bij La Venezia	54
Raamgedichten	56
Wintertijd	56
Extra puzzel	57
Column TOF	58
Stakeholder aan het woord	62
Tropische sferen op afdeling 2 in Harg-Spaland	65
Kort verhaal	66
ZorgkaartNederland in beeld	69
Themamiddagen op afdeling 3 in Frankeland	70
Exposities	72
Gedicht	73
Stadsarchief Vlaardingen	74
Prijspuzzels	78

Dit voorwoord gaat niet over corona ...

Door Roel van Tongeren



De coronamoeheid slaat toe. Maar hoe graag ik dat ook zou willen, er valt haast niet te ontsnappen aan de totale overheersing van corona over ons leven:

- uitgaan 'in coronatijd'
- kinderen opvoeden 'in coronatijd'
- boodschappen doen 'in coronatijd'
- werken 'in coronatijd'
- wonen in een verpleeghuis/zorgcentrum 'in coronatijd'.

Alles is anders geworden.

Ik zou echt graag over iets anders willen schrijven, maar het lukt niet.

Binnen de Frankelandgroep hebben wij in alle vijf de locaties te maken gekregen met het coronavirus. Zowel onder de bewoners als onder de personeelsleden waren besmettingen.

Voor onze bewoners en hun dierbaren is dit een heel moeilijke periode geweest. Een lange tijd geen bezoek mogen ontvangen is heel zwaar. Gelukkig kan dit nu weer, met inachtneming van een aantal spelregels. Ook fijn is dat op het moment van schrijven geen bewoners in de Frankelandgroep zijn besmet met het virus.

Ik wil graag alle bewoners en hun dierbaren bedanken voor het begrip en geduld dat jullie hebben getoond in deze bizarre tijden.

Dank jullie wel!

Voor het personeel is het ook een pittige tijd geweest. Extra diensten en langere diensten werken was heel gewoon. Wat een kanjers hebben wij werken bij de Frankelandgroep! Ook mooi om te ervaren dat de hele Frankelandgroep klaar stond om de locaties waar de coronabesmettingen waren te helpen. Even twee voorbeelden. Onze thuiszorgtak (de TOF, Thuiszorg Ouderen Frankelandgroep) heeft veel ondersteuning geboden. In de getroffen locaties hebben collega's van de TOF gewerkt. En een nieuw aangenomen collega bij Beleid en Beheer heeft haar eerste periode binnen de Frankelandgroep in een door corona getroffen locatie gewerkt. Ze heeft in het verleden de opleiding HBO-verpleegkunde gedaan. In plaats van het werken in de functie waar ze voor aangenomen is, heeft ze ons op deze manier geholpen. Nogmaals, het zijn stuk voor stuk kanjers!

Ik hoop dat we snel over een 'na-corona' tijd kunnen spreken. Hoe zal de wereld er dan uit zien? Wat doen we weer zoals vóór corona? Handen schudden? Drie zoenen op de wang? En wat is er blijvend veranderd?

Wat zeker zal blijven is ons Frankelandgroep Nieuws magazine! Ik realiseer mij dat het een weinig originele slotzin is, maar daarom niet minder waar ... Ik wens u wederom veel leesplezier!

Noot van redactie

Alweer de vierde editie van Frankelandgroep Nieuws 'in coronatijd' (om maar even aan te haken op de woorden van Roel). Inmiddels zitten we in een hele andere fase dan bij de eerste editie 'in coronatijd'.

Een hoop (voorzorgs)maatregelen zijn versoepeld, en waar nodig ook weer aangescherpt, zowel in Nederland als binnen de Frankelandgroep, en langzaam druppelen er bij de redactie weer wat verhalen binnen van leuke activiteiten binnen de locaties. Tegelijkertijd kunnen een hoop activiteiten nog géén doorgang vinden.

Op onze website vindt u per locatie de meest actuele agenda: frankelandgroep.nl/agenda.

Informatiepagina coronavirus

Welke (voorzorgs)maatregelen wij binnen de Frankelandgroep treffen om het coronavirus (zoveel mogelijk) buiten de deur te houden, kunt u ook terugvinden op onze website:

frankelandgroep.nl/coronavirus.

Hier vermelden wij ook de actuele status van eventuele besmettingen binnen onze locaties en de afdelingen die hierdoor tijdelijk gesloten zijn voor bezoek.

Als redactie gaan we – 'in coronatijd' of niet – natuurlijk gewoon door met brainstormen en schrijven over leuke, interessante en bijzondere artikelen over het wel en wee van de Frankelandgroep!

Kijk op onze speciale pagina frankelandgroep.nl/coronavirus





Is een visiteclub misschien iets voor u?

Bent u 55 jaar of ouder? En heeft u behoefte aan gezelligheid? Dan is een visiteclub van de Frankelandgroep misschien iets voor u! Bij onze visiteclubs komt u in contact met andere zelfstandig wonende senioren uit Schiedam en Vlaardingen. U beoefent een gezamenlijke hobby (koken bijvoorbeeld) of u maakt kennis met nieuwe vrijetijdsbestedingen. Wie weet ontdekt u nieuwe talenten! Als onderdeel van de visiteclubs kunt u gezellig samen een warme maaltijd nuttigen.

Welke visiteclubs bieden wij aan?

Momenteel zijn er binnen de Frankelandgroep elf verschillende visiteclubs, waarvan negen bij locatie Frankeland, één in locatie Jacobs Gasthuis en één bij locatie Harg-Spaland. Hieronder vindt u per visiteclub een korte omschrijving.

Algemene visiteclubs

Bij de algemene visiteclubs bekijken de deelnemers per week hoe zij de dag met elkaar invullen. Wilt u wekelijks een gezellige dag doorbrengen met andere senioren, dan is de algemene visiteclub misschien iets voor u.

Locatie: Frankeland, Harg-Spaland en Jacobs Gasthuis.

Specifieke visiteclub

Liever een visiteclub waarbij een gezamenlijke interesse centraal staat? Word dan lid van de creatieve club, waarbij u samen schildert, boetseert of prachtige mozaïeken maakt, of van de kookvisiteclub, waarbij u gezamenlijk kiest wat u wilt eten en met hulp van de vrijwilligers de maaltijd bereidt.

Let op: helaas kan er op dit moment door de coronamaatregelen (nog) niet gekookt worden, maar de groep komt nog wel wekelijks bijeen in Frankeland.

Locatie: Frankeland

Visiteclub voor mensen met Parkinson

Deze visiteclub biedt u wekelijks een gezellige middag, met volop aandacht en ruimte voor ontspanning, beweging en contact met lotgenoten.

Locatie: Frankeland

Visiteclub voor senioren met lichte geheugenproblemen

Heeft u last van (lichte) geheugenproblemen? Deze visiteclub biedt u een gestructureerde daginvulling met vaste momenten, activiteiten en ontspanning. Het kan uw mantelzorger(s) verlichting geven in de thuissituatie.

Locatie: Frankeland

Sport visiteclub

Blijft u graag in beweging, maar sport u liever niet alleen? Word dan lid van de sport visiteclub. Wekelijks in een ontspannen sfeer sporten met elkaar, wel zo gezellig! De sport visiteclub maakt gebruik van de mooie fitnessruimte van onze Sport- en Recreatieclub.

Locatie: Frankeland

*Wekelijks in
een ontspannen sfeer
sporten met elkaar,
wel zo gezellig!*



Op zoek naar nieuwe deelnemers!

Bent u enthousiast geworden? Dan verwelkomen wij u graag bij een van onze clubs!

In verband met de coronamaatregelen kunnen we per keer minder deelnemers dan normaal ontvangen, maar bij onderstaande visiteclubs hebben we nog plek voor nieuwe deelnemers:

- de creatieve visiteclub op maandag bij Frankeland
- de visiteclub voor mensen met (lichte) geheugenproblemen op maandag bij Frankeland
- de kookvisiteclub op woensdag bij Frankeland
- de creatieve visiteclub op woensdag bij Frankeland
- de algemene visiteclub op vrijdag bij Frankeland
- de algemene visiteclub op dinsdag in het Jacobs Gasthuis
- de algemene visiteclub op maandag in Harg-Spaland

Meer informatie

Voor meer informatie of het downloaden van de folder kunt u terecht op onze website: frankelandgroep.nl/visiteclubs

Heeft u nog vragen?

Neem dan contact op met de coördinatoren van de visiteclubs:

Annouk Nagelhout

namens Frankeland en Jacobs Gasthuis

T: 010 - 426 49 25

E: a.nagelhout@frankelandgroep.nl

Michael de Wijs

namens Harg-Spaland

T: 010 - 247 55 55

E: m.dewijs@frankelandgroep.nl

Annouk en Michael kunnen u uitgebreid informeren en hopen u te mogen begroeten bij een van deze gezellige clubs!





Wat kunnen we van de coronacrisis leren?

Door de psychologen van de Frankelandgroep

Afgelopen periode is een hectische periode geweest voor iedereen, en gelukkig komen we langzaam weer in wat rustiger vaarwater terecht. De vrijheden van onze bewoners nemen weer toe; ze mogen weer bezoek ontvangen en kunnen vaak ook weer zelf naar beneden of naar buiten. Ontwikkelingen, waar we met zijn allen heel blij mee zijn. We bewonderen hoe veerkrachtig iedereen de afgelopen periode is geweest, en welke mooie initiatieven er zijn ontstaan.

We hebben nu ook weer wat meer de tijd om terug te kijken op de afgelopen periode en na te denken over welke lessen we hier nou eigenlijk uit hebben gehaald. Binnen de Frankelandgroep hebben we bij bewoners en medewerkers nagevraagd hoe zij de afgelopen periode hebben ervaren en welke invloed de coronamaatregelen op het welzijn van onze bewoners heeft gehad. Ook landelijk lopen hier verschillende onderzoeken naar.

De resultaten laten zien dat de lockdown wisselende effecten op individuele bewoners heeft gehad. Natuurlijk is er een groep bewoners, die zich door de isolatie meer somber, angstig en onrustig heeft gevoeld. Deze bewoners hebben het contact met familie, het ondernemen van activiteiten, of het maken van een wandeling buiten erg gemist en zijn dan ook erg blij dat dit langzaam weer kan.

Maar er zijn ook onverwachte positieve effecten te benoemen en we willen dan ook graag kijken hoe we deze positieve effecten ook na de coronacrisis kunnen behouden. Zo wordt bijvoorbeeld genoemd dat er een groter gevoel van verbondenheid en saamhorigheid is ontstaan. Bewoners zijn onderling vriendschappen gaan ontwikkelen en zorgteams zijn hechter geworden door het intensieve samenwerken. De adviezen, die zijn gegeven om samen veerkrachtig te blijven, zijn goed opgevolgd; er is goed gelet op gezond eten, voldoende beweging en ontspanning.

Ook de aanwezigheid van de activiteitenbegeleiders op de afdeling is als prettig ervaren, doordat zij zo meer individuele aandacht aan de bewoners konden bieden. De activiteitenbegeleiders merkten dat ze de bewoners veel beter leerden kennen en veel beter konden inspelen op hun individuele behoeften. Voor sommige bewoners was de drempel ook lager om een activiteit eens uit te proberen. Iets nieuws uitproberen in een bekende omgeving zorgt voor een veiliger gevoel.

Er is een groep bewoners die de afgelopen periode juist rustiger is geworden in hun gedrag. Dit komt waarschijnlijk, doordat er minder omgevingsprikkelers op de afdeling aanwezig waren.

Een volle agenda zorgt ervoor, dat we soms wat gehaast aan het werk zijn, of dat er veel beweging op de afdeling is. De ene bewoner moet naar de kapper gebracht worden, de andere wordt opgehaald door de fysiotherapeut, het zorgteam heeft een overleg, et cetera. Medewerkers konden juist op momenten dat bewoners het moeilijk hadden, meer tijd voor hen nemen.

Maar ook de afwezigheid van andere omgevingsprikkelers heeft effect gehad op het gedrag. Prikkelers zoals een bezoeker die in de huiskamer wat vraagt aan een verzorgende, teamleden die in de huiskamer met elkaar overleggen, het continue langslopen van behandelaren, et cetera. Dit zijn prikkelers waar wij als gezonde mensen weinig hinder van ondervinden, maar sommige bewoners kunnen door een opbouw van deze onnodige prikkelers over de gehele dag onrustig worden.

Met name bewoners met dementie, waarbij de hersens de omgevingsprikkelers vaak niet goed meer kunnen filteren, kunnen last hebben van deze overprikkeling.

Het is dan ook goed om met z'n allen stil te staan bij hoeveel onnodige en afleidende prikkelers iemand met dementie eigenlijk de gehele dag moet verwerken en op welke manier we deze prikkelers wat zouden kunnen verminderen. Zo kan het bijvoorbeeld helpen om geen luid en uitgebreid gesprek in de huiskamer te voeren en bezoek vooral op de eigen kamer te ontvangen.

Deze onverwachte positieve lessen nemen we mee en zorgen er hopelijk voor dat we het welzijn van onze bewoners in de toekomst alleen maar nóg meer kunnen vergroten.



Kunst of kitsch?

Door Wendy van Dongen

Kleine porseleinen beeldjes van kleurrijke, onschuldige kindertjes met bolle rode wangen en getuite lippen. Door sommigen als foielelijk gezien, door anderen fanatiek verzameld. Maar of je ze nu schattig vindt of niet, een feit is dat verzamelaars er soms duizenden euro's aan uitgeven!

We hebben het over Hummelbeeldjes. Ook wel 'Hummels' of 'Hummeltjes' genoemd. Om heel eerlijk te zijn: ik had er nog nooit van gehoord. Maar na wat onderzoek blijken er óók binnen de Frankelandgroep diverse Hummeltjes te wonen. Tijd om even kennis te maken!

Ich will Freude schaffen

De eerste Hummeltjes ontstonden aan het begin van de 20e eeuw op papier, in het Duitse plaatsje Massing an der Rott. Met haar opvallende teken-talent tekende Berta Hümmel – later Zuster Maria Innocentia – schetsboeken vol vrolijke, spelende kinderfiguren en dieren. Passend bij haar levensspreuk: "Ich will Freude schaffen". De tekeningen werden al snel afgebeeld op ansichtkaarten en bij een breder publiek tentoongesteld. Door haar eigen stijl oogstte de Duitse non grote bewondering en waardering bij deskundigen en kunstliefhebbers. Zo ook bij de Duitse porseleinfabrikant Franz Goebel. Hij was zo van de tekeningen gecharmeerd, dat hij er in 1935 de eerste handgemaakte porseleinen beeldjes van maakte. De Hummel was geboren!

Hummeltjes, een waar begrip

Sinds de geboorte van de eerste Hummel zijn de porseleinen beeldjes uitgegroeid tot een waar begrip. De beeldjes werden vooral na de Tweede Wereldoorlog populair. Amerikaanse soldaten, die gestationeerd waren in West-Duitsland, stuurden de schattige beeldjes als souvenir naar hun families in Amerika. Ware nostalgie! Hoeveel Hummeltjes er sinds die tijd zijn gemaakt, is onbekend, maar in ieder geval genoeg om in 1994 een speciaal museum te openen voor alle Hummel tekeningen, schilderijen en beeldjes. Daarnaast bestaat in Illinois in Amerika een collectie met meer dan duizend zeldzame Hummelbeeldjes. Aangezien het duurste Hummelbeeldje een verkoopprijs heeft van meer dan vierduizend euro, kunnen we spreken van bijzondere beeldjes.

Aangenaam kennis te maken!

De levenslustige Hummeltjes hebben ook hun weg gevonden binnen de Frankelandgroep. Tijd om even op onderzoek uit te gaan. Een simpel mailtje van de redactie met de vraag of er bewoners en cliënten zijn met Hummelbeeldjes leverde meteen een hoop reacties op. Teveel om allemaal te bezoeken ... Daarom heb ik bij een aantal willekeurige Hummelverzamelaars aangeklopt.



Allereerst bij mevrouw Bullee op afdeling 5/7 in Frankeland. Met trots laat mevrouw mij haar beeldjes zien: "Écht origineel hoor! En ik heb ze zelf allemaal zo mooi uitgesteld." In mevrouw haar omgeving was het snel genoeg bekend dat zij van Hummeltjes hield en dus kreeg zij regelmatig een mooi exemplaar met haar verjaardag. Met als resultaat een flinke collectie. "En kijk die dan, zo schattig, dat meisje dat op dat hekje zit. Pak het maar even hoor. Kijk eens, die kleine handjes, prachtig!" Mevrouw Bullee gaat er helemaal van stralen. En ik vind het leuk om de bijzondere beeldjes nu ook eens in het echt te zien.

Na mijn bezoekje aan mevrouw Bullee bel ik aan bij mevrouw Van Geloven. Op dit adres hetzelfde effect: mevrouw gaat stralen als zij mij de beeldjes laat zien. "Échte Hummels, kijk maar, het staat erop." Ook hier hebben de beeldjes een prachtig plekje in huis gekregen. Het mooiste exemplaar vindt mevrouw het Mariabeeldje: "Die heb ik van mijn man gekregen, toen nog mijn verloofde. Hij wist dat ik de beeldjes zo mooi vond. En kijk, de voet van die lamp is ook een Hummel." Voorzichtig pak ik een beeldje op om het beter te bekijken. Ik moet er niet aan denken dat ik er een laat vallen!



Voor mijn laatste kennismaking met Hummels loop ik naar een meneer in de Liduinahof. "Kijk, daar staan ze. Allemaal origineel. M'n vrouw was er helemaal weg van en spaarde de beeldjes. Zij kocht ze vaak in een winkel in de Koopgoot in Rotterdam." Natuurlijk heeft meneer ook weleens Hummeltjes cadeau gedaan aan zijn vrouw. Nu worden de beeldjes zichtbaar met liefde bewaard en verzorgd, want de guitige kindjes met rode wangen zien er nog allemaal even stralend uit!

Na de verzameling Hummelbeeldjes laat meneer mij ook een aantal andere beelden zien: allerlei in grootte variërende groen/zwarte beelden van kunstenaar Geert Kunen. Oók nog nooit van gehoord ... borrelt daar een idee op voor een volgend artikel?

de guitige kindjes met rode wangen zien er nog allemaal even stralend uit!





De werkdag van ... **de pedicure van Harg-Spaland**

Door Marlies Engel

Ellen Hillegers moet even nadenken als ik haar vraag of ik haar mag interviewen voor het Frankelandgroep Nieuws. “Kun je niet iemand anders vragen? Mijn werk is niet zo spannend hoor, en ik ben eigenlijk nogal verlegen”. Nee, Ellen, ik wil jou graag interviewen. En echt niet alleen, omdat mij dat is verzocht door de redactie. Je neemt als pedicure binnen de organisatie van de Frankelandgroep een bijzondere positie in. Daar ben ik nieuwsgierig naar. Maar ik wil vooral graag van je horen hoe jij de coronaperiode hebt beleefd, want die was voor jou wel heel bijzonder ...

Lekker luchten

Over hoe de werkdag van een pedicure eruit ziet, zijn we vrij snel uitgepraat. In een vast ritme haalt Ellen haar cliënten op bij de receptie, behandelt ze en begeleidt ze daarna weer naar de uitgang. Dan maakt zij de salon zorgvuldig schoon. “Dat deed ik natuurlijk altijd al, maar sinds we te maken hebben met corona doe ik dat éxtra grondig! En ik lucht de boel ook lekker tussendoor. De airco durf ik niet aan te zetten als er een cliënt is”. Ik kan haar wat dat betreft geruststellen: de airco in de salon kan ze veilig gebruiken, want die haalt verse lucht van buiten. En dan begint de cyclus opnieuw. Het aantal cliënten dat ze per dag behandelt, varieert. Dat is afhankelijk van de vraag.

Afspraken maakt Ellen met de mensen zelf (bewoners van de afdeling somatiek en van de aanleuncomplexen) of met de verzorging. De

verzorging brengt en haalt onze eigen bewoners. En bewoners van afdeling 2 behandelt Ellen op hun eigen kamer. Daarnaast behandelt ze nog cliënten ‘van buiten’ in hun eigen huis. Maar die laten we hier buiten beschouwing.

Wel en wee

Maar er is natuurlijk veel meer te vertellen, toch? “Nou ja, ik begin elke dag met lezen in het vrijwilligersboek over wat er de afgelopen dagen gebeurd is in Harg-Spaland. Ik hoor natuurlijk nergens echt bij, dus ik word niet automatisch op de hoogte gebracht als er iets is met mensen. Als ze worden opgenomen in het ziekenhuis of overlijden bijvoorbeeld. Toch wel handig om dat te weten, als ze een afspraak hebben! En ik vind het ook bij mijn werk horen om op de hoogte te zijn van het wel en wee van mijn cliënten.”

Collega's

Dat brengt mij op de vraag hoe ze het vindt, zo'n solistische functie? “Oh, maar ik heb wel collega's hoor,” is het antwoord. “Ik zit in een Facebookgroep voor pedicures en we hebben een appgroep met de pedicures die aangesloten zijn bij de podotherapeut. We houden elkaar op de hoogte van nieuwe ontwikkelingen en we kunnen elkaar vragen stellen. Dat werkt heel prettig. En ik heb natuurlijk de medewerkers van Harg-Spaland, die voelen toch ook wel als collega's. Wat helpt, is dat ik niet zoveel behoefte heb om over mezelf te praten. Ik luister graag naar mijn cliënten. We bespreken echt van alles tijdens de behandeling.”

Beugel

Ik ben zelf nog nooit bij een pedicure geweest, dus ik ben wel nieuwsgierig naar hoe zo'n behandeling

eruit ziet. Nou, daar zou ik een hele Frankelandgroep Nieuws mee kunnen vullen, dus ik houd het bij een kleine greep uit de collectie. Natuurlijk behoren tot de standaard behandeling het knippen en verzorgen van de teennagels en het verwijderen van overtollig eelt en likdoorns.

Maar een goede pedicure doet nog heel veel meer! Bijvoorbeeld het behandelen van ingroeiende of ingegroeide nagels met behulp van pleisters die de groeirichting reguleren of zelfs een nagelbeugel! Ik wist van het bestaan niet af, u wel? Ellen vertelt daarnaast dat mensen met bijvoorbeeld diabetes en mensen die bloedverdunders slikken extra risico's lopen en dat ze daarom met heel veel mensen contact heeft over die cliënten. Ze bespreekt cliënten niet alleen met de verzorging hier in huis, maar ook met huisartsen, diabetesverpleegkundigen, met podotherapeuten en soms zelfs met oncologen.

Leren is leuk!

Ik vraag me af hoe diepgravend de opleiding dan wel niet is. Want ik dacht eigenlijk dat je om pedicure te worden alleen maar een cursus hoeft te volgen. Maar daar vergis ik me danig in, zegt Ellen. "Nee hoor, een goede pedicure is echt grondig geschoold. En zeker een medisch pedicure. Om aangesloten te mogen zijn bij brancheorganisatie ProVoet en om ingeschreven te worden in het kwaliteitsregister moet je aan veel (kwaliteits)voorwaarden voldoen. Daar horen ook regelmatige bijscholingen bij. Ik houd dat allemaal keurig op peil. Ook omdat ik graag leer". Dat vind ik een intrigerende opmerking, dus ik vraag wat ze daarmee bedoelt? "Nou, ik heb altijd graag geleerd. Als vriendinnen op het strand lagen met mooi weer, dan zat ik met mijn neus in de boeken. Ik ben opgeleid op de havenvakschool 'Jan Backx'. Ik heb twee jaar gewerkt in de haven van Rotterdam, als expediteur bij Erkelens Cooke en Marcus. Leuk detail: ik heb daar samengewerkt met ene meneer Holierhoek. Ja, dat is inderdaad de echtgenoot van mevrouw Holierhoek die hier op afdeling 2 woont. Daarna ben ik gaan werken bij de PTT. Eerst achter het loket. Later ben ik gaan werken



*ik heb altijd graag geleerd.
Als vriendinnen op het strand lagen
met mooi weer, dan zat ik met mijn
neus in de boeken*

als managementassistente in Rotterdam en later in Den Haag. In die tijd kreeg ik mijn twee kinderen, twee zoons. In de avonduren deed ik allerhande opleidingen, gewoon omdat ik het leuk vind om te leren. Zo heb ik in die tijd ook de opleiding tot pedicure gedaan. Toen ik vanwege alle bezuinigingen en reorganisaties bij de PTT naar Breda werd overgeplaatst heb ik mijn baan opgezegd. Dat was wel een moeilijke beslissing hoor, ik heb in totaal 21 jaar bij de PTT gewerkt, dus dat laat je niet gemakkelijk achter. En ik vond het wel een beetje eng om in het diepe te springen."

DrieMaasStede

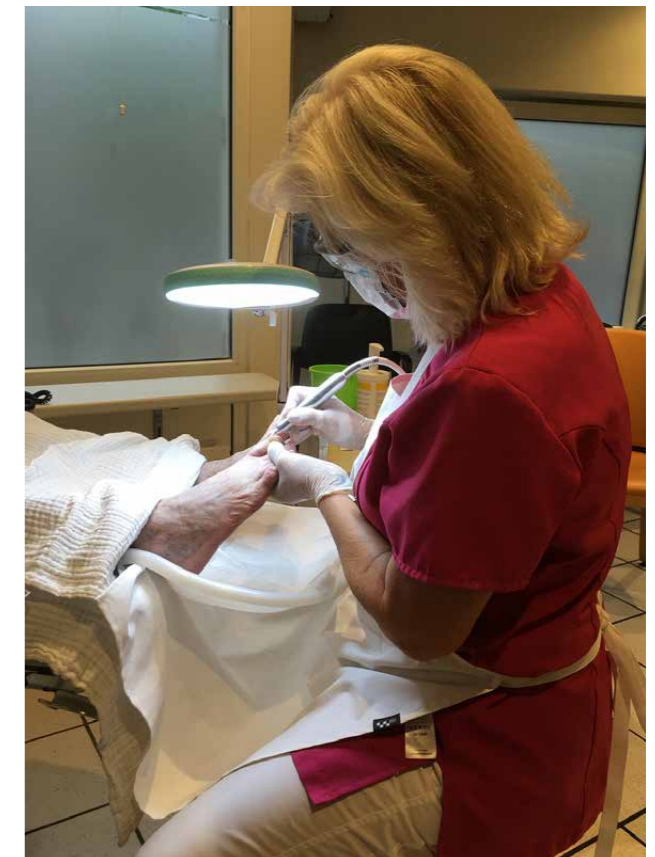
Maar Ellen waagt op advies van haar man, die vertegenwoordiger is, de sprong. En met succes. Ze begint met flyers neer te leggen bij de plaatselijke apotheek. Ze heeft dan nog geen eigen salon, dus ze gaat bij de mensen thuis langs. Al gauw bloeit haar praktijk. Op een dag besluit ze haar jachtterrein uit te breiden en loopt binnen bij Harg-Spaland om te vragen of ze daar misschien een pedicure nodig hebben? Aan de receptioniste vraagt ze of ze hier bij het DrieMaasStede is. Die vergissing valt hier natuurlijk niet helemaal goed, maar het toeval wil dat de pedicure die hier werkte op dat moment net weg is. Dus ze kwam als geroepen. Dat was 15 jaar geleden, en ze heeft het nog steeds ontzettend naar haar zin!

Corona

En toen was het maart 2020, en kregen we ineens te maken met corona. Voor Ellen viel de crisis samen met een persoonlijke tragedie. Haar man overleed op 15 maart, de dag voor de lockdown inging. Hij leed aan de spierziekte ALS en was al 3,5 jaar ziek. Het moet heel bevreemdend zijn geweest om persoonlijk zoiets heftigs mee te maken, terwijl de wereld om je heen op zijn kop staat. En door de maatregelen verliep de uitvaart ook heel anders dan ze van tevoren had bedacht. Ik kan me zo voorstellen dat de wereld dan bijna letterlijk voor je stilstaat? "Het gekke is," zegt Ellen, "dat ik die crisis door het overlijden van mijn man eigenlijk wel als een soort van prettig heb ervaren. Voor mijzelf dan hè. Ik kon helemaal in mijn coconnetje kruipen, ik kon toch niet aan het werk en hoefde aan cliënten niks uit te leggen. 'Corona' was genoeg. Ik heb in alle rust alles kunnen verwerken, samen met mijn zoons." En hoe is dat nu, wat merkt ze nu nog van corona? "Ik heb natuurlijk een paar maanden geen inkomsten gehad. Gelukkig hoefde ik ook tijdelijk geen huur te betalen aan de Frankelandgroep. Maar ik heb nu, doordat ik meer tijd moet stoppen in schoonmaken en doordat ik nog geen mensen van buiten mag behandelen, nog steeds (veel) minder inkomsten. En de uitgaven zijn flink gestegen. Alle hygiënische materialen, vooral handschoenen en mondmaskers, zijn veel duurder geworden." Ik hoop met haar mee dat er binnen de Frankelandgroep binnenkort nog wat verder versoepeld kan worden.

Decembergeschenkjes

Een laatste vraag nog: hoe weet ze het na vijftien jaar voor zichzelf nog spannend te houden? "Dat is heel gemakkelijk hoor," lacht ze. "Ik heb iedere dag andere mensen in mijn stoel. En ik hoor dus van alles, ik leef echt met mijn cliënten mee. Ik probeer verjaardagen te onthouden, waar de kinderen wonen en wanneer iemand naar het ziekenhuis is geweest. Ik maak daar aantekeningen van. En ik vind het een uitdaging om het iedereen naar de zin te maken. Een meneer die 's ochtends zegt dat hij zich had verstoopt als hij had geweten dat ik zou komen,



daar maak ik geen punt van. Ik kijk gewoon of hij er 's middags wel zin in heeft. Vaak is dat zo. Mensen moeten het naar hun zin hebben bij mij in de stoel. Ook als de behandeling af en toe pijnlijk is. Ook ben ik, zoals ik al zei, doorlopend bezig met bijscholingen. En ik vind de gesprekken met de andere behandelaars heel interessant. Ik heb ook wel een signalerende functie. Bijvoorbeeld als mensen in de aanleunwoningen achteruit gaan, dan meld ik dat bij Harg-Spaland zodat ze met zo iemand in gesprek kunnen gaan. En verder leef ik me ieder jaar uit in decembergeschenkjes". Ik vraag me af wat ik me daarbij moet voorstellen? "Ach, ik vind het leuk om ieder jaar in december mijn cliënten een leuk cadeautje te geven. Meestal lukt het me wel om iets te vinden in de vorm van een voet. Zeepjes, pepermuntjes, dropjes, er is al van alles voorbij gekomen. Als mensen in november weer een afspraak zouden moeten hebben, vragen ze vaak of ze niet in december mogen komen, want ze willen graag zo'n decembergeschenkje!". Nou, dat klinkt inderdaad goed. Ik denk dat ik ook maar een afspraak maak, voor in december!



Toch weer de hort op

Door Carien Kemink Foto's Elly Kramer

Tegen alle adviezen en maatregelen van de regering in heeft een groep bewoners van Vaartland toch besloten om vakantie te vieren in het buitenland. Net als voorgaande jaren heeft deze groep een aantal landen aangedaan, een paar op herhaling en een paar nieuwe.

Dit keer ging de reis van Spanje, via Zuid-Afrika en Portugal, naar Frankrijk, om af te sluiten in de Turkse zon. En met een beetje fantasie kom je een heel end, zonder ook maar enig risico te lopen. Nou, fantasie hebben de bewoners - en zeker de activiteitenbegeleiders - genoeg.

Iedere week in juli en augustus stond er één land centraal. En iedere dag van zo'n week stond er wel iets op het programma, wat met het betreffende land te maken had.

Zo begon de maandag steeds met een versierde Grote Vaart, met vlaggetjes van de nieuwe bestemming. Bij crea in de activiteitenruimte werd vol overgave iets gemaakt in de stijl van dat land. In Frankrijk werd een bestekkoker gemaakt met een echte Fransman erop, stokbrood in de hand. Aan de doos voor servetten was duidelijk te zien dat 'ie uit Zuid-Afrika kwam.

Omdat Zuid-Afrika dit jaar een 'nieuwe' ontdekkingsreis was, even extra aandacht voor de heerlijke romige kippensoep, de boboti, een heerlijke gehakttaart, volgens oud Afrikaans recept met basmatirijst, en als toetje mango-ijs. Deze heerlijkheden stonden op woensdag op het menu.



En wanneer je in het buitenland bent, eet je natuurlijk geen boerenkool of andijvie, maar probeer je de lokale lekkernijen. Iedereen liet het zich goed smaken, al was het voor sommigen best een overwinning om iets te eten wat zij nog nooit gegeten hadden. Wat de boer niet kent ...

Turkije was ook ver weg en heel onbekend voor veel reizigers. Turkije, dat is toch Azië? Jazeker, maar ook een stukje Europa, zo leren de bewoners, op citytour in de Turkijeweek. Ook in Turkije werden de lokale lekkernijen geproefd. Havva Erozturk, horecamedewerker, en de kok van Vaartland hadden een groot aandeel in het menu, dat in die week op tafel getoverd werd. Mercimek corbasi en kizartilmis sigirkusbasi sebze. Turks voor rode linzensoep en een runder-groentestoofpotje. Alles werd uitgetoet, het een was wat lekkerder dan het ander. Tijdens 'Klassiek uurtje' klonk er Turkse muziek uit de speakers en bij crea werden er onder andere harten gemaakt van 'blauwe ogen', kwade ogen die je moeten beschermen tegen andere kwade ogen.



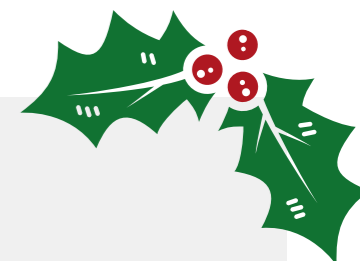


Ook in de gespreksgroepen op de vrijdag leerden de bewoners wat meer over de verschillende landen. Al met al was het leuk om te zien, hoe iedereen van die 'uitstapjes' genoot en hoe bewoners elkaar uit eigen herinneringen vertelden over ooit gemaakte reizen. En het fijne was, dat er na bepaalde 'inheemse' gerechten weer zo genoten werd van de Hollandse pot. En hun eigen bed. En geen koffers in- of uitpakken. Alleen maar genieten. Vooral in de schaduw, want wekenlang tropische temperaturen zorgde ook voor zonovergoten buitenlandse sferen.

Weer wat herinneringen rijker. Volgend jaar gaat er zeker weer een groep op avontuur naar andere landen. Daar is nu al op ingetekend.

Dit jaar geen grootschalige feestvieringen

Het zal u vast niet verbazen: dit jaar vieren we Sinterklaas, Kerstmis en Oud & Nieuw binnen de Frankelandgroep alleen kleinschalig op de zorgafdelingen en (uitsluitend) voor bewoners. De grotere activiteiten rondom deze feestdagen gaan dus helaas niet door. Gelukkig hebben we alle vertrouwen dat onze HARTwerkers er op de afdelingen toch iets feestelijks van gaan maken!



Extra puzzel

Aanvulpuzzel

Bij aanvulpuzzels vult u in de lege vakjes steeds hetzelfde woord in. De gevonden samenstellingen vormen weer nieuwe woorden.

Voorbeeld
appelmoes
 appelflap
 granaatappel

MOES

TOT

BOK

LEG

VOORT

PLAT





Glaasje op ...

Door Carien Kemink Foto's Pieter Kemink

Mijn vader en moeder, beiden geboren op de Lange Haven, op steenworpafstand van nummer 74, waar het jenevermuseum gevestigd is. Toch is de jenever er bij mij niet met de paplepel ingegoten. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik vandaag voor het eerst in mijn leven een slokje jenever proef. Ik was tot vandaag, als geboren en getogen Schiedammer, zelfs nog nooit in een jenevermuseum geweest.

Een stukje geschiedenis

Al rond 1600 wemelt het van de distilleerderijen in Schiedam, honderden. In zowat ieder gezin verdient wel iemand zijn centjes door werk bij zo'n distilleerderij. Dat kan bijvoorbeeld als zakkendrager. De grote zakken graan en gerst komen per schip aan in de haven. Wanneer dit het geval is, wordt er vanuit het zakkendragerhuisje een grote bel geluid. Dit betekent: "Werk aan de winkel". Wie wil, moet binnen vijf minuten ter plekke zijn. Grote armoede, dus veel willige sjouwers. Dus wordt er 'gesmakt'. Wie 'de hoogste ogen gooit' met dobbelstenen mag werken, de rest kan onverrichterzake weer naar huis. Volgende keer nieuwe kansen. Het werk bestaat uit zakkensjouwen. Ik heb het geprobeerd. Geen millimeter van zijn plek te krijgen. Die zakken moeten ook gewassen worden, natuurlijk, door de 'zakkenwassers'. Eenmaal in de distilleerderij doorlopen graan, rogge en gerst een heel proces.

In het jenevermuseum wordt nog op de ouderwetse manier jenever gestookt. Het is een proces waarbij ongelooflijk veel komt kijken. En niet alleen bij dat stookproces; er moeten glazen flessen worden ingekocht, etiketten, er komt een douanier bij te pas, die het alcoholpercentage vaststelt en aan de hand daarvan de hoogte van de belasting bepaalt.

Je hebt jenever en jenever

De Schiedamse jenever is wereldberoemd. Overal waar je komt, herken je wel een merk uit Schiedam: Ketel1 van Nolet, Bols, Kuijpers, Vlek en Bokma. 'Schat, staat de Bokma koud', 'Even een vlekje wegwerken', 'Ha fijn, ha fijn, een borrel van Florijn'. Zomaar een paar kreten, die bij de ouderen onder ons echt nog wel bekend zullen klinken.

In het jenevermuseum leer je heel veel over de geschiedenis van jenever door de eeuwen heen. Doordat er door het hele jaar heen veel schoolklassen op excursie komen, wordt er veel kennis doorgegeven en behouden. Een beetje Schiedammer moet toch wel weten dat Schiedam dé jeneverstad is, de stad van de jeneverneuzen.



De distilleerderij van Melchers, die hier eerst huisde, is in de tachtiger jaren van de vorige eeuw gedeeltelijk afgebrand, jaren later weer zo goed mogelijk in de originele staat hersteld en op verzoek van de toenmalige burgemeester Scheeres kwam er een gedistilleerd museum. Eerst in de kelders van het Stedelijk Museum aan de Hoogstraat en sinds 1996 aan de Lange Haven als 'Het Nationaal Jenever museum Schiedam'. De laatste jaren ligt de nadruk exclusief op jenever en gin.



JENEVER MUSEUM
museum & proeverij

Laat het Jenevermuseum delen in uw erfenis!

Heeft u er weleens over nagedacht om het Nationaal Jenevermuseum op te nemen in uw testament? Als u dit doet draagt u bij tot het behoud van het museum en daarmee tot het behoud van belangrijk cultureel Jenevererfgoed. Van Nederland maar vooral van Schiedam.

Veel activiteiten

Er worden jeneverproeverijen georganiseerd en verhalen verteld over het ontstaan van jenever. Maar ook verhalen door mensen van buitenaf. Hebt u een leuk verhaal dat over jenever gaat, u kunt het daar altijd kwijt.

Kortom, het museum is het levende bewijs van de welvaart, die het de stad Schiedam eeuwen terug bracht, al zullen er heus ook heel veel verhalen zijn over ellende, als er teveel gedronken werd. Alles met mate.

Ik vind het niet lekker, maar hé, ieder zijn ding hè. Menig Schiedammer dronk toch op zondagmiddag een borreltje en dat werd ze vast niet opgedrongen. Zondagmiddag werd vaak al gauw iedere middag.

Wilt u ook een glaasje?

Ik heb een leuke rondleiding gehad van Julia van Weijen, die bevlogen kan vertellen. We hebben er samen eentje op gedronken. Nou ja, gedronken, genipt. Ze heeft naar eigen zeggen een hele leuke baan, maar ja, wanneer je bij iedere proeverij mee mag proeven, wordt iedere baan leuk ... Grapje! Ik heb echt veel opgestoken van haar verhalen. Ze sluit nog af met het vermelden van het 'jeneverfestival' wat jaarlijks gehouden wordt. Normaal gesproken op en rond locatie, dit keer afgelopen september door het coronavirus alleen online, via 'WikiSchiedam'.

Wanneer u in de gelegenheid bent, ga dan eens kijken op de Lange Haven 74. U wordt gastvrij ontvangen en verlaat echt het pand niet zonder geproefd te hebben. Ook verzorgt het museum graag een proeverij binnen een van onze locaties. Wilt u binnen uw locatie weleens zo'n jeneverproeverij meemaken, dan is er werk aan de winkel voor de activiteitenbegeleiders.

Kostbaar erfgoed

U zult begrijpen dat onderhoud van het pand, excursies, proeverijen en dergelijke geld kosten. Het museum is deels afhankelijk van donaties en giften. Als u wilt dat dit stukje cultuurgood nog decennia (of langer) wordt bewaard en doorgegeven, kunt u daar wellicht iets in betekenen. Door een donatie te doen of door het museum op te nemen in uw testament. Voor meer informatie over hoe u het museum kunt steunen, kunt u contact opnemen met Julia, zij vertelt u hier graag meer over.

Julia van Weijen
E: julia@jenevermuseum.nl
M: 06 - 488 32 447



Nieuws van het Steunfonds Derde Wereld

Door Pater Tonny Heeren, Astrid Hofman, Jel van Geffen en Jos Poell

Het is bijna overal op de hele wereld een grote ramp. Of we nu schrijven over Kaapverdië, Indonesië, Bolivia of Uganda, overal zijn onze Nederlandse mensen bezig met het blussen van branden. Nee, geen echte brand, maar u begrijpt het al, het coronavirus. Wat een ellende heeft dit virus aangericht. Maar er zijn ook lichtpuntjes!

In Kaapverdië, op het eiland Fogo, is een school gericht op het professionaliseren van fruitteelt. Denk hierbij aan mango-, papaja- en druiventeelt. Verder is er nog het plan om vijf doofstomme jongeren het vak van schilderen te leren. Naast de kennis zullen zij in de praktijk leren door het gebouw van de technische school de broodnodige opknabbeurt te geven. Aan het eind van de cursus hoopt de school de cursisten een gereedschapskist te kunnen meegeven, zodat zij daarmee hun beroep kunnen uitoefenen. Hiervoor moeten nog middelen worden gezocht. Zeker is dat de Frankelandgroep daaraan meewerkt!

Ook is er een plan om zo snel mogelijk een cursus op te zetten voor het bouwen en herstellen van vissersboten. De machines die nodig zijn voor de houtbewerking hebben een grondige onderhoudsbeurt nodig. De kosten daarvan bedragen € 1.700,00! Ze hopen nog steeds mensen te vinden die dat ontbrekende geld kunnen verschaffen.

Wij zijn alle donateurs heel dankbaar voor het geld dat wij, dankzij hen, konden versturen naar zeer arme mensen die nu voedsel hebben gekregen. Blijf ons alstublieft steunen met al wat u missen kunt!



U kunt een bijdrage overmaken naar:

Banknummer NL64ABNA0479473803

Ten name van Frankeland

O.v.v. gift t.b.v. actie Derde Wereld.

Het Steunfonds Derde Wereld steunt kleinschalige projecten in de Derde Wereld, zoals deze projecten. Dat kan dankzij uw bijdragen. Hartelijk dank daarvoor!



Info bij foto's

- Leerlingen bij de net gerenoveerde houtbewerkingsmachines. In oktober start (waarschijnlijk) een cursus voor bouw en onderhoud van vissersboten. Wij kunnen vijf jongeren ondersteunen met € 500,00 per jaar.
- Maria is dit jaar afgestudeerd als jurist en loopt nu stage bij de gemeente Mosteiros. We zoeken nog donaties voor vijf jongeren.
- Euric is afgestudeerd en is nu manager beveiliging op Fogo.
- Kinderen die ervan dromen om dokter, juf of verpleegkundige te worden. Zij gaan deze maand naar het lyceum. Ze worden met € 27,00 per maand door onze Stichting ondersteund.

Als gevolg van de coronacrisis hebben we extra kinderen geholpen.

Heeft u een hoog risico om te vallen?

Door fysiotherapeuten van de Frankelandgroep

In de week van 28 september tot en met 4 oktober werd de Valpreventieweek 2020 georganiseerd. Tijdens deze jaarlijks terugkerende week wordt in heel Nederland aandacht besteed aan bewustwording en kennisverspreiding over valpreventie. Valongevallen vormen een belangrijk en toenemend probleem bij ouderen. Graag geven wij u een aantal tips om te voorkomen dat u valt.

Heeft u een hoog risico om te vallen?

Een eerste belangrijke stap om te voorkomen dat u valt, is uzelf de vraag stellen of u een verhoogd risico heeft om te vallen. U kunt hierbij gebruikmaken van onderstaand stroomschema:

Waar liggen uw valrisico's?

Heeft u een verhoogd valrisico, dan is het goed om bij uzelf na te gaan waar voor u de valrisico's liggen en of u daar zelf iets aan kunt doen. Een handig hulpmiddel is de Valchecklist op pagina 31. Door de checklist in te vullen, krijgt u inzicht in waar bij u de valrisico's kunnen liggen.



Vitamine D en eiwitten

Naast het voorkomen van vallen, is het belangrijk dat u voldoende vitamine D binnen krijgt om gezond te blijven. Het zorgt voor sterke botten en tanden én het is belangrijk voor uw weerstand. De belangrijkste bron van deze vitamine is zonlicht. Zodra u in de zon bent, maakt uw lichaam zelf vitamine D aan. Voor de meeste mensen met een lichte huid is het voldoende om dagelijks 15 tot 30 minuten onbeschermd met de handen en het gezicht in de zon te zijn. Het is niet zo dat hoe meer zonlicht uw huid krijgt, hoe meer vitamine D er wordt aangemaakt. Uw huid maakt namelijk niet eindeloos vitamine D aan.

Ook het eten van voldoende eiwitten voorkomt een verhoogd valrisico. Eiwitten zijn namelijk belangrijke voedingsstoffen voor uw spieren, die u door regelmatig bewegen en trainen kunt ontwikkelen. Eiwitten zitten vooral in melk(producten), vis, vlees en vleesvervangers.

Vragen en meer informatie

Heeft u naar aanleiding van het invullen van de checklist vragen of wilt u graag meer informatie over wat voor u goede oefeningen zijn, dan kunt u altijd contact opnemen met uw huisarts of met één van de gespecialiseerde (geriatrie)fysiotherapeuten van de Frankelandgroep. U kunt ons bereiken via de recepties van Frankeland, Harg-Spaland, Jacobs Gasthuis en Vaartland.

Blijf overeind, voorkom vallen!

Valchecklist



Evenwicht en spierkracht

- Ik doe elke dag oefeningen waarmee ik mijn evenwicht en (been)spieren train.
- Ik zorg dat ik niet te lang achter elkaar zit.
- Als ik op sta, wacht ik voordat ik ga lopen. Eerst span ik beenspieren aan en wacht tot de duizeligheid verdwenen is.



Medicijnen

- Ik heb een goed overzicht van de medicijnen die ik nu slik.
- Ik weet of mijn medicijnen het risico op vallen verhogen.
- Ik laat mijn medicijnen elk jaar door mijn huisarts en/of apotheker controleren.



Lekker en voedzaam eten

- Ik zorg dat ik elke dag genoeg eiwitten binnen krijg.
- Ik hou dagelijks mijn vitamine D op peil voor sterke botten en spieren.



Zicht

- Ik laat elk jaar mijn ogen testen.
- Ik zorg altijd voor voldoende licht in huis.



Schoeisel

- Ik verzorg mijn voeten goed.
- Mijn schoenen zijn stevig, passen goed en hebben geen hoge hak.
- Mijn sloffen blijven goed om mijn voeten zitten.



Veilig huis

- Kabels en snoeren zijn goed vastgemaakt of weggewerkt.
- Mijn vloerkleden en (droogloop)matjes hebben een goede antislip-laag.
- De trap is altijd vrij van spullen, zodat ik niet kan struikelen.
- Ik heb overal stroeve vloeren, ook in de badkamer.
- Mijn loophulpmiddel staat goed ingesteld en ik weet hoe ik hem moet gebruiken.

Bron: veiligheid.nl

Op de koffie bij ... de heer Meckmann uit Schiewaegh

Door Carien Kemink Foto's Carien Kemink en Esther Binnendijk

Voor het eerst sinds de coronacrisis ben ik echt weer 'op de koffie bij ...' iemand. Geen telefoonbezoek of via een glazen ruit, maar gewoon, samen aan een tafeltje. Ik kan mijn gast aanraken als ik wil, maar natuurlijk zijn we zover nog niet. Het blijft bij een korte elleboogstoot, maar ... het begint weer wat meer op 'normaal' te lijken. En natuurlijk anderhalve meter. Het is warm, 32 graden, maar op het koele terras is het voorlopig heerlijk toeven.



Een niet alledaagse jeugd

Robbert Jan Meckmann, vanaf het eerste moment aan het woord. Eén vat vol levenslust nog; dat straalt hij uit en zo gedraagt hij zich ook. Iemand die nog volop van het leven geniet en dat ook altijd gedaan heeft. Dat zal blijken uit zijn levensverhaal. Laten we bij het begin beginnen. Want uiteraard is ook Robbert Jan ooit geboren en wel op 24 mei 1946, in Voorschoten. Vijf zussen, een broer. Na een aantal meiden was hij de eerste jongen, maar dat heeft volgens eigen zeggen nooit enig voordeeltje opgeleverd.

Opgegroeid in Indonesië

Vader wordt uitgezonden naar Jakarta als kanselier van de Nederlandse Ambassade. Een deel van het gezin gaat mee, waaronder Robbert Jan. Een paar zusjes blijven in het ouderlijk huis, om hun studie af te ronden. Na een jaar Jakarta verhuizen ze naar Sumatra, waar Robbert Jan zijn lagere schooltijd doorloopt. Hij heeft hele mooie en warme herinneringen aan die tijd, behalve dan aan een onderwijzer, die op een of andere manier niet spoorde

en graag zijn frustraties botvierde op de leerlingen, door middel van lijfstraffen met een Spaanse riet. Hij slaat zo hard dat Robbert Jan op een dag bewusteloos blijft liggen en zijn vader erbij komt. Dat is een hele hoop trammelant geworden, maar daarna ook nooit meer gebeurd.

In die tijd is Robbert Jan al snel verliefd. Op zijn herdershond Asta, op zijn baboe, op alle leuke meisjes in de klas. Na zeven jaar Sumatra verhuizen ze naar Singapore, maar een jaar later verhuist het hele gezin weer terug naar Voorschoten, waar ze het ouderlijk huis hebben aangehouden. Robbert Jan herinnert zich van die terugreis nog dat zijn moeder goed ziek was van de gele koorts, dat de stoomboot hen naar Marseille bracht en dat ze daarna, in zijn herinnering, dagenlang in een boemeltreintje richting Den Haag gingen.

Terug naar Nederland

Eenmaal in Nederland is het wel even opnieuw acclimatiseren. Robbert Jan gaat naar het Leidse Stedelijk Gymnasium, waar ze die jongen, die met blote voeten in zijn schoenen naar school komt, maar een vreemde snuiter vinden. De verschillen tussen onderwijs in Indonesië en Nederland blijken vrij groot. Vooral met Latijn en Grieks heeft hij grote moeite, zo ook met algebra, meetkunde en wiskunde. Hij blijkt een alfa leerling, bèta is aan hem niet besteed. Hij heeft een voorliefde voor handelswetenschappen en talen.

Kostschool in het zuiden

Wanneer zijn vader in 1959 consul generaal in Japan wordt, vertrekt het gezin met de twee jongste kinderen naar Azië; Robbert Jan gaat naar kostschool in Weert, waar hij familie heeft wonen. Hij volgt daar studies in handelswetenschappen en talen, maar dat is in zijn herinnering bijzaak. Veel meer herinneringen zijn er aan carnaval en feesten. Hij lijkt geboren voor de polonaise. Goede vrienden van hem zijn in die tijd Toon Hermans en zijn vrouw Rietje.



Na afronding van zijn studie kan Robbert Jan de dag erop al beginnen bij de AMRO bank. Als baliemedewerker, maar hij wordt er vaak bij geroepen als de gesprekken in een andere taal worden gevoerd.

Wrede verstoring van geluk

Natuurlijk zit hij in die tijd achter de nodige meisjes aan. Uiteindelijk valt zijn oog op Mechteld, gelukkig het hare ook op hem, dus Robbert Jan heeft vaste verkering. In 1972 trouwt het stel op het stadhuis van Den Haag. Hij is ongelooflijk gelukkig op dat moment, al vindt hij zelf dat de foto anders doet vermoeden. Het is dik onder nul met een gure oostenwind. En dat zie je aan hem. Na een fijne huwelijksreis naar Terschelling strijken ze neer in de residentiestad. Dan slaat het noodlot toe. Robbert Jan komt met zijn brommer in botsing met een overstekende vrouw en met zijn hoofd tegen een auto. Ondanks zijn helm loopt hij een zware schedelbasisfractuur op, ligt een maand lang in coma en krijgt een hersenbloeding. Misschien wel dankzij zijn helm kan hij dit verhaal navertellen. Omdat er restverschijnselen zijn en hij zijn Mechteld een gezonde man gunt, vraagt hij echtscheiding aan.

Extra puzzel



Dit is een heel verdrietige tijd; Mechteld trouwt inderdaad later met iemand anders, maar Robbert Jan en Mechteld hebben nog altijd contact.

Opkrabbelen

Maar, zoals hij zelf vrolijk opmerkt, je gaat kopje onder en komt weer boven. Heel langzaam herstelt hij, hoewel er inderdaad wat beperkingen blijven. Alles gaat een tandje trager, het lopen, het praten, een gevolg van het zware ongeluk. In 1984 trouwt hij opnieuw, nu met Annelies. Ook uit dit huwelijk, dat stand houdt tot 2010, worden geen kinderen geboren. Hij heeft nog diverse vriendinnetjes, want een echte schuinsmarcheerder blijft hij (zijn woorden hoor). Hij is een aantal jaren directeur van de ABN-AMRO bank in Den Haag. Robbert Jan verhuist naar Rotterdam, waar hij in 'De Evenaar' een beroep kan doen op zorg van Humanitas.

Zijn laatste stekkie

Maar inmiddels woont hij alweer dik drie jaar in Schiewaegh, zeer tot zijn tevredenheid. Iedereen kent Robbert Jan en Robbert Jan kent iedereen. Hij beweegt zich voort in een rolstoel maar kleine stukjes lukken ook met een rollator. Zo is hij nog aardig zelfstandig. Wanneer ik hem vraag waaraan hij allemaal meedoet, zegt hij: "Je kunt beter vragen waaraan ik niet meedoe. Dan ben ik sneller klaar." Zo bezoekt hij onder andere een schildercursus, waar hij een kunstwerk maakt met de naam 'een rennende Pluto'. Dit schilderij is te bewonderen in de zusterpost op de negende etage.

Op die schildercursus ontmoet hij Huiseyin Kizilca, roepnaam Faruk, een Iraniër, genaturaliseerd tot Turk, die al sinds lange tijd in Nederland woont, samen met vrouw en twee kinderen. Er ontstaat een warme vriendschap tussen de beide mannen. Nee, méér dan een vriendschap, want wanneer Faruk tijdens ons interview even aan komt waaien, stelt Robbert Jan hem voor als zijn adoptiezoon. Zelf niet gezegend met kinderen, geniet hij volop van dit gezin; hij heeft er zomaar twee 'kleinkinderen' bij, het zijn echt schatten, vindt hij. Van Faruk hangt een groot schilderij op zijn kamer, waar ik nog niet wil komen. Dus vragen we Esther Binnendijk, afdelingshoofd in Schiewaegh, of zij binnen de nodige foto's wil maken. Zij is goed bevriend met Robbert Jan; als zij kenbaar maakt met haar man naar Japan te willen, stippelt hij een mooie route uit.

Ik heb Robbert Jan nu wat beter leren kennen. U ook ongetwijfeld. Wanneer ik zeg, dat hij nog niet het type is om achter de geraniums te kruipen, zal iedereen dit beamen. Maar wanneer ik hem bij het begin van het interview op het terras tref, valt hij 'toevallig' weg achter een grote plant ... een geranium. Waarvan foto als bewijs. Voorlopig echter heeft hij nog geen plannen in die richting. Ze zullen het nog een poosje met zijn inmenging in tal van zaken 'moeten doen'. Want zoals hij zelf zegt: "Onkruid vergaat niet."



Doorloper

AARDE	ETEN	LUIEREN	SNUIT
BEER	FANS	MINIVARKEN	SOORTGENOTEN
BELONING	GEDULD	OPVOEDING	TILBURG
BRAAF	HUISDIER	PEREN	VOER
BUITEN	KNORRIG	ROZE	WATER
EIKELS	KWISPELEN	SCHATTIG	ZONNEBADEN

K	W	I	S	P	E	L	E	N	E	T	E
F	N	E	K	R	A	V	I	N	I	M	R
S	O	O	R	T	G	E	N	O	T	E	N
A	P	E	R	E	N	G	I	B	N	E	R
S	V	Z	E	R	R	T	E	K	T	C	E
C	O	O	E	U	I	L	I	I	E	D	I
H	E	R	B	U	O	G	U	S	R	L	D
A	D	L	N	N	B	B	F	A	E	U	S
T	I	S	I	A	S	N	A	F	O	D	I
T	N	N	C	R	E	T	A	W	V	E	U
I	G	O	L	U	I	E	R	E	N	G	H
G	N	Z	O	N	N	E	B	A	D	E	N

Oplossing: _____



Op de stoel bij de kapper

Door Kim Schaap en Rob Besseling

Goede kapster

Mevrouw Van Lier kijkt tevreden in de spiegel: "Het is netjes gedaan." Ze woont nog niet zolang in Schiewaegh, maar wil zeker bij Jacqueline terugkomen voor haar volgende afspraak. "Ik ben er blij mee, ze is een goede kapster, want anders kom ik niet terug hoor." Een verzorgd uiterlijk vindt ze belangrijk en daar hoort een net kapsel bij. Mevrouw Van Lier wil ook wat in de foienpot van Jacqueline doen.

Bloemenkraam

Jacqueline de Winter is al twintig jaar de vaste kapster in Schiewaegh. Eerst in dienst bij de vorige eigenaar, maar sinds zes jaar is zij de eigenaresse van de kapsalon. Ze werkt hier graag en het contact met de bewoners geeft haar veel voldoening. "Ik ontvang hier bewoners van Schiewaegh, maar ook uit de wijk."

Toen ze 37 jaar was is zij begonnen bij 'Antonius' in Rotterdam-Zuid.

"Ik moest wel wennen aan het werken met oudere klanten. Voorheen stond ik op de markt in een bloemenkraam."

Het onverwachte

Ze had nog weinig ervaring met het werken met ouderen en heeft inmiddels veel geleerd over hoe zij kan omgaan met bewoners met dementie. "Onverwacht gedrag van bewoners vond ik soms lastig mee om te gaan. Maar nu, jaren later, voel ik me op mijn gemak in de omgang met ouderen. Ik weet hoe ik met de bewoners kan omgaan en ik voel steeds beter aan waar ze behoefte aan hebben en hoe ze in hun vel zitten."

Netjes en verzorgd

Mevrouw De Jager komt regelmatig in de kapsalon van Jacqueline. Ze houdt er van als haar kapsel netjes en verzorgd is. Zij zit net onder de droogkap als mevrouw Robbemond komt binnenlopen en Jacqueline hartelijk groet.

Mevrouw Robbemond vertelt dat ze vroeger zelf haar kapsel verzorgde en dat ze, sinds ze in Schiewaegh woont, iedere week op vrijdag naar de kapper gaat. Ze vindt het belangrijk dat ze er netjes uitziet en dat haar haar netjes zit. "Zo hoef ik het ook niet meer zelf te wassen en te verzorgen. Het is altijd heel gezellig hier en ik krijg altijd lekkere koffie, haha ...!"

Voorheen stond ik op de markt in een bloemenkraam.

Vlechten

Als ik mevrouw Robbemond vraag of zij haar kapsel altijd in hetzelfde model heeft gehad, schudt zij haar hoofd. "Nee, ik heb eerst vlechten gehad, ik had vroeger heel lang haar en sinds ik naar Nederland ben verhuisd heb ik mijn haar kort. Ik kwam aan met een lange vlecht met een strik en toen zei de hoofdzuster dat ik mijn haar moest knippen. Ik wilde namelijk als verpleegster werken en mocht daarom geen lang haar hebben. Vroeger verzorgde mijn moeder het, omdat ik het zelf niet kon, omdat het zo lang was. Dus mijn ouders herkenden mij bijna niet toen ze mij terugzagen met kort haar, hahahaha ...!"

Spijt

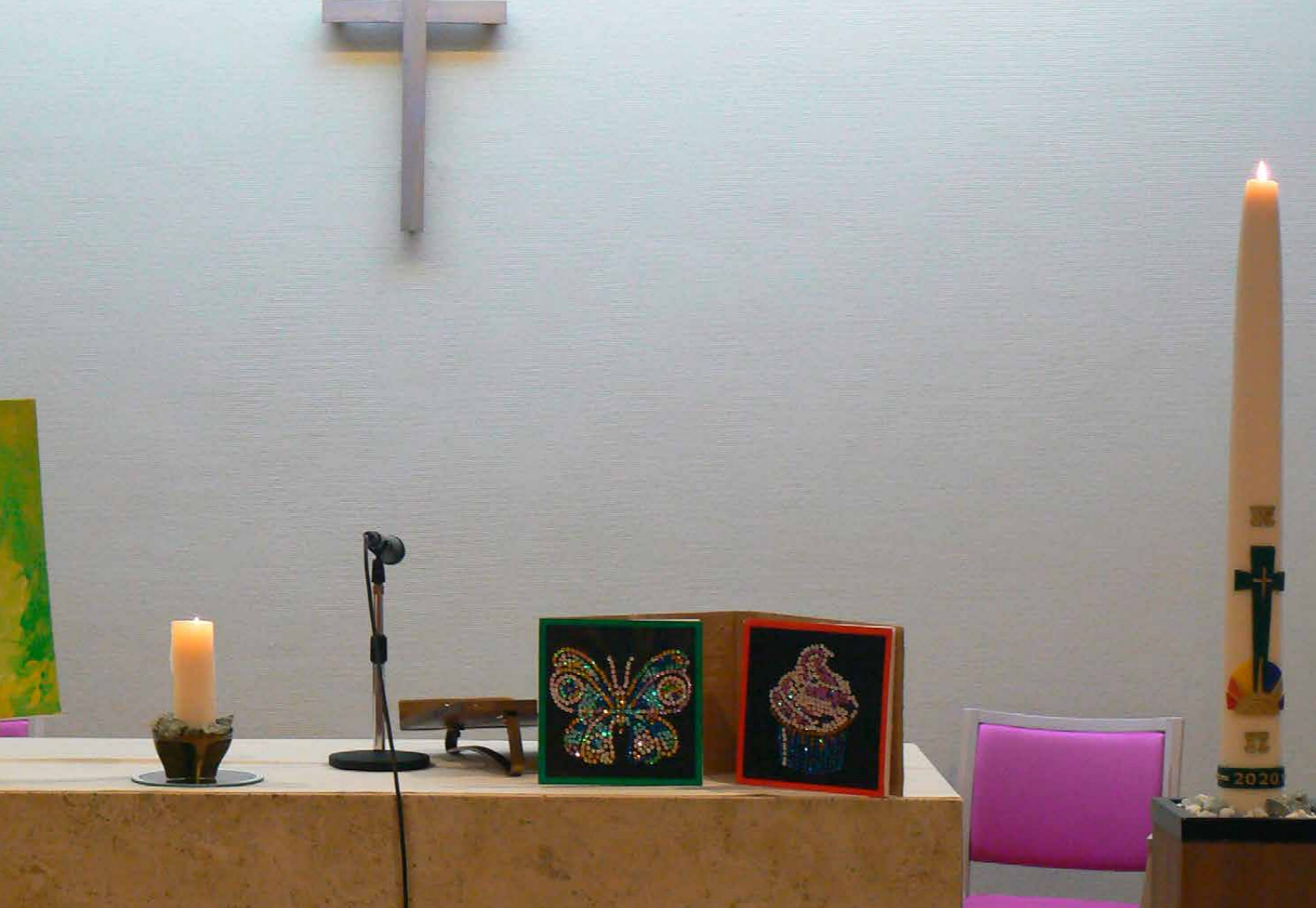
Haar natuurlijke haarkleur is eigenlijk tegen blond aan, vertelt ze. Maar heeft ze er ooit spijt van gehad dat ze haar haren moest laten knippen? "Nee nee, eigenlijk nooit. Want ik vond het heel leuk om als verpleegster te werken, dus had ik het er wel voor over. Het haar moest zo kort mogelijk, want er mocht geen enkele lok uitsteken. Ik wilde echt heel graag verpleegster worden, dus dan doe je dat maar."

In de watten

Jacqueline vindt het fijn om de bewoners tijdens hun bezoek aan de kapsalon in de watten te leggen. "Het moet een fijn uitje voor ze zijn. Ik neem de tijd voor iedere bewoner, maak een praatje met ze, schenk koffie met een koekje en rondom feestdagen geef ik de bewoners graag wat extra's zoals een klein cadeautje." Bewoners complimenten geven vindt ze heel belangrijk, ze ziet dat ze daar van opfleuren. Dat bewoners tevreden met hun nieuwe kapsel zijn en met een glimlach op hun gezicht de deur uitgaan, daar doet ze het voor.

Wilt u ook graag een afspraak maken bij Jacqueline, dan kunt u bellen met 06 - 180 68 238. Jacquelines kapsalon is open op woensdag, donderdag en vrijdag.





Geestelijke verzorging in coronatijd

Door Jel van Geffen en Gerarda van Mourik, geestelijk verzorgers Frankeland

Als geestelijk verzorgers zijn wij betrokken bij alle bewoners van Frankeland, ongeacht hun geloofs- of levensovertuiging. Wij komen bij hen voor individuele gesprekken, verzorgen vieringen in de kapel en op de afdelingen, of we verzorgen – als daar behoefte aan is – gespreksgroepen.

Ook zijn er ongeplande, informele contacten met bewoners: we maken een praatje op de gang of schuiven aan bij de koffie in een huiskamer. Daarbij verliezen we het doel van ons werk nooit uit het oog: bewoners steun en hulp bieden om zin en betekenis aan hun leven te (blijven) geven.

We komen door het hele huis en tot voor kort bezochten we vaak op één dag verschillende afdelingen.

En toen kwam corona. Frankeland ging dicht, bezoek kon niet meer komen en bewoners moesten op de eigen afdeling blijven.

Een nare en eenzame tijd brak voor hen aan. Weliswaar was er beeldbellen, werd er volop gezwaaid voor de ramen en waren er regelmatig buitenop-tredens. En op de afdelingen zorgden activiteiten-begeleiders en verzorgenden ervoor, dat er volop te doen was. Maar het was natuurlijk niet als voorheen, en vrijheid en contact werden erg gemist.

Zoals bij al onze collega's in Frankeland, zorgde corona er ook bij ons voor, dat het werk anders verliep. Vieringen in de kapel en op de afdelingen waren niet meer mogelijk en we konden nog maar naar één afdeling per dag toe. Dat zorgde ervoor dat we veel minder bewoners zagen dan gebruikelijk en dus ook minder betrokken konden blijven bij hun wel en wee. En we zagen dat, ondanks alles wat extra ingezet werd, bewoners in een isolement dreigden te raken.

Daarom zijn we al vrij snel gestart met onze kapel-groet 'Tussen Pasen en Pinksteren'. Iedere zondag om half twaalf verzorgden we, samen met een vrijwilliger, een programma vanuit de kapel. Daarbij maakten we gebruik van gebeden, gedichten en verhalen. Maar ook deelden we berichten over wat er zoal gebeurde in Frankeland en in Schiedam, en niet in het minst: we lieten kunstwerken van bewoners zien, die veelal in coronatijd waren gemaakt. Het was dus geen religieuze viering, maar een manier om met elkaar in verbinding te blijven.

We besteedden aandacht aan de christelijke feest-dagen, maar hadden ook thema's als Koningsdag, Bevrijding en Liduina, de Schiedamse stadsheilige. En iedere keer lieten we een of meer kunst-werken van bewoners zien, van schilderijen tot een geknoopt Smyrnakleed, en van zelfgemaakte kaarten tot een kunstwerk van 'diamond painting'. Hierdoor ontdekten wij hoeveel creatief talent er is in Frankeland en hoe fijn het was om dit allemaal te kunnen laten zien. We kregen vaak enthousiaste reacties hierop.

Natuurlijk hebben we ook veel bewoners bezocht voor een gesprek. Dat werd extra gewaardeerd in een tijd dat het contact met familie beperkt was tot een telefoongesprek of beeldbellen en even zwaaien voor het raam. Bewoners gingen op heel verschillende manieren om met de eenzaamheid. Sommigen namen het redelijk gemoedelijk op, zeker in de begintijd. Anderen begrepen niet goed wat er aan de hand was, of werden boos of verdrietig. De televisiebeelden van halflage winkels uit de beginperiode van de coronatijd en de ervaring van opgesloten zijn, riepen bij sommige mensen herinneringen op aan de oorlog, aan schaarste en schuilkelders. Wij als geestelijk verzor-gers luisterden naar de verhalen van bewoners en teamleden en probeerden zo goed mogelijk steun te bieden. We hoorden verhalen van verdriet en eenzaamheid, maar ook van blijdschap, omdat er toch mogelijkheden waren om elkaar door bijvoorbeeld telefoontjes en kaarten nabij te zijn. En dat verhalen delen en elkaar steunen gebeurde door het hele huis: we zagen bewoners elkaar opmonteren en collega's deden, ieder op hun eigen manier, hun uiterste best om bewoners en anderen een hart onder de riem te steken.

Inmiddels zijn we met corona in een andere fase terechtgekomen en is er weer veel mogelijk. Er mag weer bezoek komen, de brasserie is weer open, bewoners gaan weer naar buiten. Het 'gewone leven' krijgt weer een beetje zijn loop. Dat betekent voor ons dat we gestopt zijn met onze uitzendingen vanuit de kapel. Die missen we nu wel een beetje, en we horen dat zij ook door bewoners gemist worden!

We merken dat de coronacrisis een stevige impact op iedereen heeft gehad en dat voor sommige bewoners het isolement nog doorwerkt. Het is goed om je daarvan bewust te zijn. Maar gelukkig zijn er nu weer allerlei manieren om met elkaar in contact te zijn. Want er gaat niets boven échte ontmoeting.

Natuur-rijk Schiedam

Gecamoufleerde vliegende reuzen

Tekst en foto's door Ad Bakker

Ze zien er gevaarlijk uit, maar het tegendeel is waar. Ze lijken dan wel op bijen, hommels en wespen, maar ze hebben geen angel om je mee te steken. Ze eten nectar en pollen en zijn dus totaal ongevaarlijk voor ons mensen.

Ik heb het over zweefvliegen. In Nederland zijn er ruim 380 soorten! Voor de aandachtige toeschouwer is vrij eenvoudig te controleren of je te maken hebt met een zweefvlieg of met het 'echte werk': zweefvliegen hebben korte antennes op hun kop staan, bijen, hommels en wespen lange antennes.

Zweefvliegen zijn net als bijen heel belangrijk voor de bestuiving van de planten. Alle zweefvliegen leven van nectar en stuifmeel. Soms zie je zweefvliegen die helemaal geel zijn van het stuifmeel. Op de foto hieronder ziet u hiervan een mooie demonstratie door een kegelbijvlieg.



De hoornaarzweefvlieg en de ivoorzweefvlieg zijn met hun 2,5 cm de grootste zweefvliegen in Nederland. Zij zijn de koekoeken onder de insecten, want zij leggen hun eieren in wespennesten. Hoe ze dat voor elkaar krijgen, is voor wetenschappers nog steeds een groot raadsel. Wespen zullen indringers namelijk altijd aanvallen en meestal zelfs doden. Dus zelfs anno 2020 zijn er nog steeds mysteries die wetenschappelijk onderzocht moeten worden. De ivoorzweefvlieg wordt ook wel de witte reus genoemd. Je ziet hem vaak bij heggen waar veel



bloemetjes bloeien, maar ook langs bosranden en in de tuin. Hij is groot en breed, dus hij valt al snel op als hij op een bloem is geland.

De hoornaarzweefvlieg is vernoemd naar de best gevaarlijke hoornaar die je meerdere keren kan steken. De hoornaar is de grootste wesp in Nederland en kan 3,5 cm groot worden. De hoornaarzweefvlieg doet wel lekker stoer om zijn vijanden te misleiden, maar is totaal ongevaarlijk. Deze soort houdt zich graag op in stedelijk gebied en wordt daarom ook wel stadsreus genoemd.



Sommige larven van zweefvliegen zijn best wel mooi om te zien. In het voorjaar zijn ze te vinden aan de onderkant van op de grond gevallen bladeren. Leuk te melden is dat op de site van Vroege Vogels ook een foto van mij van een larve te vinden is. Daar staat zelfs een opmerking bij van Freek Vonk, de bekende televisiebioloog, dat hij de foto heel bijzonder vindt en nog nooit zoiets gezien heeft!

De naam zweefvlieg hebben ze gekregen, omdat ze net als een helikopter stil in de lucht kunnen blijven hangen en zich meestal schoksgewijs verplaatsen. U heeft het vast wel eens gezien. Je ziet dit vooral bij een kleinere soort, de pyjamazweefvlieg, die je werkelijk overal kunt tegenkomen. Vaak beginnen mensen om zich heen te slaan, maar dat is echt niet nodig. Wespen en andere stekende insecten kunnen dit kunstje van stil in de lucht hangen niet. Dus u kunt de zweefvlieg met een gerust hart uitgebreid bestuderen, wanneer er eentje voor uw neus hangt.



Waren het vogels, vlinders of engelen die Vaartland op stelten zetten?

Door Elly Kramer Foto's John Kramer

Show

Het was op woensdag 15 juli dat Vaartland getraakteerd werd op een prachtige show: 'Birds of Paradise' van het Sam Shine Theatre. Samen met Harg-Spaland had Vaartland een optreden van dit theater georganiseerd. Harg-Spaland was als eerste aan de beurt, daarna kwam de theatershow bij ons in Vaartland.

Schmink

We kregen eerst een 'kijkje in de keuken' van het theater. De fraai geschminkte dames klimmen op een trapje, gingen op hun busje zitten en konden zo hun prachtige kostuums aantrekken en de stelten onder zich binden.

De show kon beginnen!

Fraaie show

De 'Birds of Paradise' liepen dus op grote hoogte, onder begeleiding van prachtige romantische muziek, gracieus naar de achterkant van Vaartland. Daar ontstond vervolgens een fraaie show van beweging, kleur en muziek. Vele bewoners stonden voor de ramen en op de balkons te genieten van dit feeëriek spektakel.

Sprookje

Het was een sprookje om te zien. Zij liepen over gras, keien en stoeptegels en bleven mooi in evenwicht. De dames leken zo weggelopen uit 'De Rattenvanger van Hamelen', want velen liepen achter hen aan naar het volgende terras aan de voorkant van Vaartland, om maar niets van deze show te missen.

Privévoorstelling

De 'Birds of Paradise' maakten tijdens hun wandeling, vaak synchroon, gracieuze bewegingen met hun vleugels en de bewoners keken hun ogen uit. Sommigen die in de zaal zaten, kregen voor het raam zelfs even een privévoorstelling. Voor anderen was er extra aandacht op het terras.

Het was voor iedereen een feest om te zien. Wie weet, keert het Sam Shine Theatre rond Kerstmis terug bij Vaartland.



Om even bij stil te staan ...

De levensboom

Door Jacolien Immerzeel, geestelijk verzorger Schiewaegh

In het kantoortje van afdeling Diamant in Schiewaegh hangt een houten levensboom. Je oog wordt er meteen naar toe getrokken. Zo'n levensboom staat symbool voor het leven, voor groei, ontwikkeling, onsterfelijkheid, vruchtbaarheid en genezing. Bomen zijn buigzaam, stevig geworteld in de aarde en ze groeien naar het licht toe. Ze doorstaan stormen en kennen periodes van rust.

Die boom hangt daar niet voor niets, het is een betekenisvol cadeau van de manager zorg voor een team dat een zware tijd achter de rug heeft en stevig op de benen is blijven staan, toen het coronavirus toesloeg. De dagelijkse zorg voor de bewoners werd voor een groot aantal weken ZORG met hoofdletters, waarbij je moed en kracht nodig had en de beschermende kleding niet alleen bescherming bood, maar ook heel veel warmte! Van een aantal bewoners hebben we afscheid moeten nemen, we brandden voor hen een lichtje. En toch ... ik was ontroerd bij het zien van een prachtig gedekte ontbijttafel op Moederdag, met voor elke bewoner een leuke attentie!



Bomen, levensbomen, ze zijn er net als mensen in allerlei soorten en maten, allemaal uniek, allemaal met een eigen groei en bloei. Om te groeien en te bloeien heb je wortels, licht en ruimte nodig! Graag wil ik onderstaand gedicht met u delen:

*"Een boom, en nog een boom
elk voor zichzelf, elk stram rechtop
en de wind en de lucht
die vertellen hoe zij elk apart staan*

*Maar onder het dek van de aarde
spreiden zij wijd hun wortels
en in de onzichtbare diepte
knopen zij wortels aaneen."*

Ai Qing

Bomen, mensen, ieder apart en ieder uniek, maar in de wortels diep met elkaar verbonden. Die verbondenheid, die is belangrijk, ik zou zeggen van levensbelang, dat hebben de afgelopen maanden ons geleerd. De verbondenheid die blijft jaar in, jaar uit, door de seizoenen en de generaties heen.

Verbondenheid, daar heb je houvast aan!
Verbondenheid met mensen die bij je horen, die op je pad komen!
Maar ook voelen velen zich verbonden met God, de Bron van alle leven, die er was vanaf het allereerste begin en er aan het einde nog zal zijn, met zijn Licht en zijn Liefde!
Verbondenheid, om aan vast te houden door storm en tegenwind!
Wat de toekomst ook brengt!



Lapjesvlag

Door Kristy Westerdijk - de Gier

Zoals u in de vorige editie heeft kunnen lezen, hebben de bewoners van Jacobs Gasthuis hard gewerkt aan het maken van een lapjesvlag. Een lapjes vlag met betekenis!

Hiermee willen wij laten zien dat we, ondanks de anderhalve meter afstand, altijd met elkaar verbonden blijven. Ieder heeft zijn eigen lapje gemaakt, maar alle lapjes samen vormen een geheel, een verhaal, een Jacobs Gasthuis.

Wat hebben onze vrijwilligers en bewoners hier hard aan gewerkt. Maar wat zeker niet onvermeld mag blijven, is de inzet van vrijwilligsters Joke en Annie. Zij zijn maar liefst negen uur bezig geweest om er voor te zorgen dat alle lapjes daadwerkelijk een geheel werden.

Met zijn allen zijn we trots op het eindresultaat!

De verborgen talenten van onze bewoners

Door Therese van Warmerdam

Afdeling LP 0 in Frankeland is een oase van rust, regelmaat en respect. In die veilige omgeving pakken de bewoners de draad van hun leven weer op. Hun verborgen talenten krijgen alle ruimte.



Oase van rust

Het is druk in de ontvangsthal van Frankeland. Vanwege de afstand van anderhalve meter, praten we luider dan gewoonlijk met elkaar. Vrolijk groetend loopt een medewerker van de brasserie voorbij met een wagen rinkelend servies. Ik word opgehaald door Evelien de Lang, afdelingshoofd van LP 0. Als de deur van de afdeling sluit, overvalt ons een oase van rust. Dit is een van de krachten van de afdeling.

De naam LP 0

Op afdeling LP 0 wonen mensen met het syndroom van Korsakov. De afkorting LP staat voor Liduina Paviljoen en de 0 voor begane grond. Evelien heeft een logische verklaring voor de naam van de afdeling: "Noem je de afdeling bijvoorbeeld Korsakov, dan plak je een etiket op de mensen die er wonen. Wie wil dat nou?" Evelien heeft een punt. Zo'n etiket is misschien handig om de weg te vinden in een ziekenhuis, maar dat is niet nodig in het geval van permanente bewoning. De vriendelijke receptiemedewerkers van Frankeland wijzen je met alle liefde de weg.

Syndroom van Korsakov

Met zo'n vijftien bewoners en een gelijk aantal medewerkers, is LP 0 de kleinste afdeling van de Frankelandgroep. De jongste bewoner is 53 jaar en de oudste 89. Iedere bewoner heeft een persoonlijk begeleider. Die kent de voorgeschiedenis van de bewoner en kan daardoor goed inhaken op wensen of dagelijkse situaties. Elke bewoner van afdeling LP 0 heeft pittige levenservaringen achter de rug. Daarbij schoot de zorg voor zichzelf erbij in. Door slechte voeding, een tekort aan vitamine B1 en meestal een overvloed aan alcohol, ontwikkelde zich bij hen het syndroom van Korsakov. Het zij ze vooral vergeven. Wie kan zonder kleerscheuren voldoen aan de hoge maatstaven en verwachtingen die onze samenleving stelt? Het syndroom van Korsakov eist een zware tol. "Mijn kortetermijnegeugen is kapot," zegt bewoonster Henry Hankel. En dat klopt als een bus. Dat maakt de organisatie van het (dagelijkse) leven en planningen maken, een grote opgave voor mensen met het syndroom. Ook een lichamelijke beperking kan het gevolg zijn. Een aantal nog jonge mensen op de afdeling loopt met een rollator of zit in een rolstoel.

Structuur

Iedere bewoner heeft een eigen kamer met douche en toilet. Voor gemeenschappelijk gebruik zijn de huiskamer, een loungekamer met televisie en een afgesloten tuin met vijver. De dagen zijn ingericht volgens een vast patroon. Dat brengt structuur in het leven van de bewoners. IJkpunten zijn de maaltijden in de huiskamer. Steevast verschijnen alle vijftien bewoners om 9.00 uur bij het ontbijt, om 12.00 uur bij de lunch en om 17.00 uur bij het diner. De dag krijgt ook structuur door de dagactiviteiten. De bewoners kunnen onder begeleiding van specialisten naar activiteiten zoals dans, muziek, zwemmen of creatieve vorming, waaronder knutselen, houtbewerking, tekenen en schilderen.



Gezin van volwassenen

Voelbaar is het respect en de sterke band tussen de bewoners en de medewerkers. Evelien: "Een onvriendelijk woord als 'moeten' proberen we te vermijden. Heb je een verzoek, dan kun je ook minder dwingend zijn. Zonder moeten geef je de ander de vrijheid om zelfstandig te reageren of te handelen. Ook belangrijk vinden we vertrouwen: doe je een belofte, dan kom je die ook na. Onze afdeling zien we als een groot gezin van volwassenen, in een huiselijke omgeving, met een zo normaal mogelijk leven."

Vaste taken

Iedere bewoner heeft een vaste taak in het huishouden. Zo zet de een koffie bij het ontbijt, de ander ruimt het broodbeleg op. Evelien: "Net als ieder ander gezin hebben we bepaalde afspraken met elkaar. Voor onze bewoners zijn vaste patronen belangrijk. Dat luistert nauw. Wijken we af van gewoontes, dan kunnen onze bewoners daar emotioneel sterk op reageren met irritatie, verdriet of boosheid. Een bewoner kan bij wijze van spreken al van streek raken van een zoutvaatje dat op een andere plek staat. Het leren van zoiets als koffiezetten, gaat stap voor stap. Heb je het syndroom van Korsakov, dan leer je niet van fouten maken, maar door foutloos leren. Iedere handeling wordt vele malen herhaald, totdat een stap erin is gesleten. Dit vergt tijd en geduld en die ruimte krijgen ze bij ons."

Verborgen talenten

Alle bewoners worden in hoge mate aangesproken op hun (verborgen) talenten. Wil een bewoner graag eens koken voor zichzelf en een medebewoner, dan wordt dat geregeld. Met de hulp die nodig is, wordt een recept gekozen, boodschappen gedaan en een maaltijd gemaakt. Ook kunnen bewoners helpen met klussen aan het huis. Zo wierp bewoner Gerald Woensdrecht zich op voor het schrobben van de vijvertuin, nadat die was drooggelegd. Gerald is sindsdien gefascineerd door de kikkers. Gerald: "Op een gegeven moment regende het heel hard. Toen wisten de kikkers de vijver opnieuw te vinden. Kikkers verplaatsen zich als het regent. Dan blijven ze nat waardoor ze in leven blijven. Mooie beesten zijn het. Misschien ga ik ze tekenen."



'Afleiding vind ik in tekenen en schilderen'

Tekenen en schilderen zijn favoriete activiteiten op afdeling LP 0. Dat kan dan ook op veel momenten van de dag. In de loungekamer staat uitnodigend een grote pot met kwasten, kleurpotloden en een bak vol tubes verf. Gerald: "Mijn hoofd staat niet stil; daar wil ik iets mee doen, ik wil afleiding en dat vind ik in tekenen en schilderen." Gerald zoekt elke dag naar onderwerpen om te tekenen. Komt iemand met zijn kop in een landelijke krant, dan wordt dat misschien een model van Gerald. Zijn voorkeur gaat uit naar een sterke vrouw met een doordringende blik. Gerald: "Dat boeit me, hoe iemand kijkt. Zo'n blik wil ik vangen in een tekening. Vroeger heb ik als technisch tekenaar twintig jaar mijn brood verdiend. Ik weet hoe dingen in elkaar zitten. Daarom kan ik afmetingen en diepte tekenen."

Een doel om uit bed te komen

Gerald schuift vaak aan bij de lessen schilderen van activiteitenbegeleidster Karlien van Pelt. Karlien geeft ook tekenen, houtbewerking en knutselen. Karlien: "Met onze activiteiten geven we zinvolle besteding aan de dag. Waarom zou je uit bed komen als je geen doel hebt? Dat kan al moeilijk zijn voor mensen die geen syndroom van Korsakov hebben. Onze bewoners helpen we daarmee. Bij langslapers loop ik met mijn jas nog aan hun kamer binnen. 'Ik maak alvast koffie voor je hoor!', roep ik dan. Op onze afdeling ligt het zwaartepunt niet bij de zorg, maar bij geestelijke steun. Zoiets als douchen of aankleden kan iedereen zelf. Het gaat om het willen. Daarin motiveren we de bewoners."

Meteen resultaat

Bewoonster Henny Hankel is een trouwe cursist. Henny woont inmiddels zo'n zes jaar op afdeling LP 0, op loopafstand van haar geboorteplek in Schiedam. Ze tikt op haar neus: "Ik heb een Schiedamse jeneverneus. Dat zeg je als je hier geboren bent. Vlaardingers noem je weer haringkoppen."

Hier in Schiedam hadden we werk van de stokerijen en branderijen. Jarenlang werkte ik bij Wenneker en De Kuyper. Flessen in kisten stoppen, dat werk deed ik." Nu maakt Henny bijna elke dag tekeningen en schilderijen. Henny: "Tekenen doe ik de hele dag door. Na een kwartiertje heb je meteen resultaat; daarom doe ik het graag."

Karliën: "Henny tekent waar ze maar gaat zitten. Ze tekent op oude kranten of de achterkant van papieren placemats. In het mandje van haar rollator heeft ze altijd potloden en tekeningen."

Nieuwe inzichten

Henny: "Thuis heb ik nooit geschilderd, maar hier doe ik niets liever. Vroeger las ik veel: streekromans, reisverhalen en sciencefiction. Maar mijn korte geheugen is kapot en daarom onthoud ik niet meer wat ik net gelezen heb. Wat nog wel goed lukt, is tekenen en schilderen. Ik schilder vaak mensen: Sophia Loren bijvoorbeeld en Michael Jackson. Of ik kies een kunstwerk uit een van de boeken van Karliën. Die heeft boeken met schilderijen van Van Gogh, Monet en Rembrandt." Henny leert van Karliën andere inzichten, bijvoorbeeld door foto's of schilderijen over te trekken met carbonpapier. Dat geeft nieuwe manieren van schilderen. Karliën: "Het lukt Henny steeds beter om verf te mengen en om haar eigen kleur te maken, toch Henny? Henny probeert nu ook mensen te tekenen vanuit een andere hoek. We zagen dat de mensen die Henny vanuit zichzelf tekent, steeds dezelfde kant opkijken."

Zelfvertrouwen

Karliën: "De activiteiten zijn een moment van de dag om naar uit te kijken, dat geldt voor Henny en ook voor de andere bewoners. Het is ook gezellig en sociaal. Vaak hebben we een gesprek over van alles en nog wat, bijvoorbeeld over onderwerpen in het nieuws. Praten hoeft niet altijd. Soms is iedereen stil, in diepe concentratie aan het werk. Veel bewoners hebben hun vaardigheden van vroeger nog onder de knie. Met onze activiteiten



kunnen we die vaardigheden vasthouden of verder ontwikkelen. Dat geeft de mensen zelfvertrouwen."

Bewoners komen tot hun recht

De activiteiten op LP 0 tonen een belangrijk aspect van de afdeling. De bewoners worden aangesproken op hun verborgen talenten of vaardigheden. Steeds weer wordt onderzocht wat de bewoner nog zelf kan en wil leren; van tekenen en schilderen tot huishoudelijke klussen. Evelien: "Bij ons pakken bewoners met het syndroom van Korsakov de draad van hun leven weer op. Met elkaar, in de veilige omgeving van onze afdeling en met de support van onze medewerkers, komen de mensen weer tot hun recht."

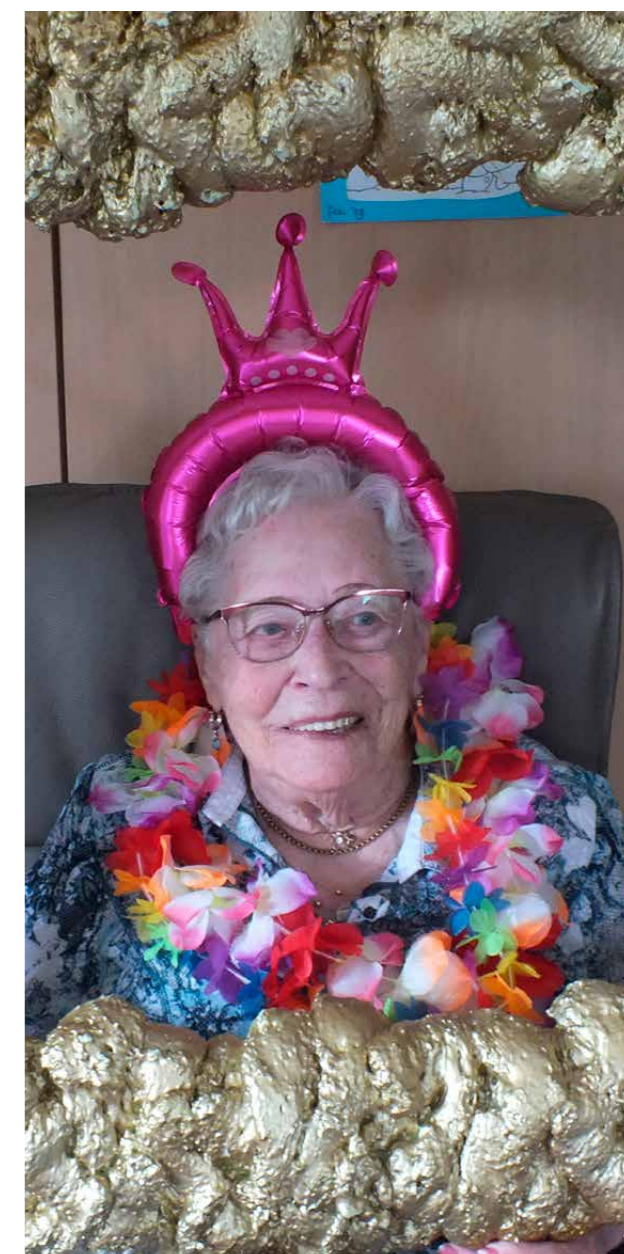


Zomerfeestje in Harg-Spaland

Door Miriam van Boxtel

Op vrijdag 28 augustus organiseerden we op afdeling 2 in Harg-Spaland een zomerfeestje, met spelletjes zoals eendjes hengelen, ballontennis (daarbij sla je de ballon met een vliegenmepper naar elkaar over) en knuffelrace (een knuffel aan een touwtje: wie haalt hem als eerste binnen). Allemaal hilarische spelletjes waar we met elkaar de slappe lach van kregen!

Ook draaiden we Caribische muziek waarop we lekker hebben gedanst. Tot slot was er een fotoshoot. We gingen op de foto met rare pruiken en slingers en om ons heen een versierde fotolijst. Iedereen kreeg na afloop een uitgeprinte foto als herinnering aan deze leuke dag.



Klachtenfunctionaris/ vertrouwenspersoon

De klachtenfunctionaris/vertrouwenspersoon voor bewoners en cliënten van de Frankelandgroep is mevrouw Els Nauta.

Zij is bereikbaar via de receptie van Frankeland, telefoon 010 - 426 49 25, of per e-mail: e.nauta@frankelandgroep.nl.

Wandeling '100 jaar Annie M.G. Schmidt'

Door Sandra Verbrugge en Marion Agterberg, activiteitenbegeleiders

Met medewerking van de bibliotheek Schiedam heeft de wandelgroep van Frankeland in september de wandeling '100 jaar Annie M.G. Schmidt' gemaakt. Een mooie wandelroute ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan van de bibliotheek.

De route loopt langs plaatsen die een rol speelden in het leven van Annie M.G. Schmidt en waar de film Minoes, naar het gelijknamige boek van Annie M.G. Schmidt, is opgenomen.

Vanuit Frankeland liepen we naar het startpunt achter de Korenbeurs. Daar stonden twee medewerkers van de bibliotheek ons op te wachten, waaronder iemand van de Voorleesbrigade. We kregen te horen dat de geplande lezing over Annie M.G. Schmidt vanwege de coronamaatregelen helaas niet doorging.

Vanuit de Korenbeurs liepen we de Lange Haven op, waar de oude Katholieke bibliotheek was gevestigd, waar Annie gewerkt heeft. Vervolgens gingen we richting de Appelmarktbrug, naar het plein bij het stadhuis. Daar staat een mooie oude eik.

De dame van de Voorleesbrigade las daar een stuk voor uit het boek Minoes. De gelijknamige film is grotendeels in Schiedam opgenomen. Er werd ons aangeraden deze film eens een keer te bekijken.

Na het voorleesstukje, vervolgden we onze tocht terug naar de Korenbeurs. In de bibliotheek bezochten we een tentoonstelling van Annie M.G. Schmidt.

Wat was het een mooie en interessante wandeling. Wij danken de vrijwilligers van de bibliotheek van harte voor deze leuke middag!





Verkoeling en verhalen bij La Venezia

Door Ellen en Linda van LP 2/3



Oudste ijssalon

De zomer is al lang ten einde, maar wat was het warm in augustus! Record na record werd verbroken qua temperaturen. Nog voordat de hittegolf echt doorbrak, zijn we met verschillende groepjes bewoners van LP 2/3 een ijsje gaan eten bij de oudste ijssalon van Schiedam: La Venezia.

Op de dag van vertrek dacht een bewoonster dat we gezellig naar de stad zouden gaan, want La Venezia zit in de Passage. Helaas moesten we haar teleurstellen, de ijssalon is sinds 2010 gevestigd aan het Rubensplein. De weg er naartoe was al een hele belevenis. Veel van onze bewoners zijn in deze wijk opgegroeid en/of geboren en weten veel te vertellen over bijvoorbeeld de winkels die er vroeger zaten. Zo werd er onderweg heel wat af gekletst!

Streepje schaduw

Gelukkig was er een streepje schaduw toen we aankwamen, waar we konden zitten met anderhalve meter afstand. De keuze was moeilijk: er waren heel veel smaken ijs. Uiteindelijk heeft iedereen een keuze kunnen maken en een heerlijk ijsje gegeten. Ook wij, want we hadden het erg warm gekregen van het duwen.

Na afloop werden verhalen van vroeger opgehaald, toen La Venezia nog in de Passage zat. De ijssalon bestaat sinds 1934 en is nog steeds in handen van de familie Belfi. Een bewoonster heeft tegenover de ijssalon gewoond en vroeg zich af of het nog steeds van dezelfde eigenaar is. Dit blijkt inderdaad zo te zijn, hoewel de zaak is overgenomen door de zoon van de familie. De dame heeft zijn vader nog gekend. Het was erg leuk om de verhalen te horen en met elkaar te delen.

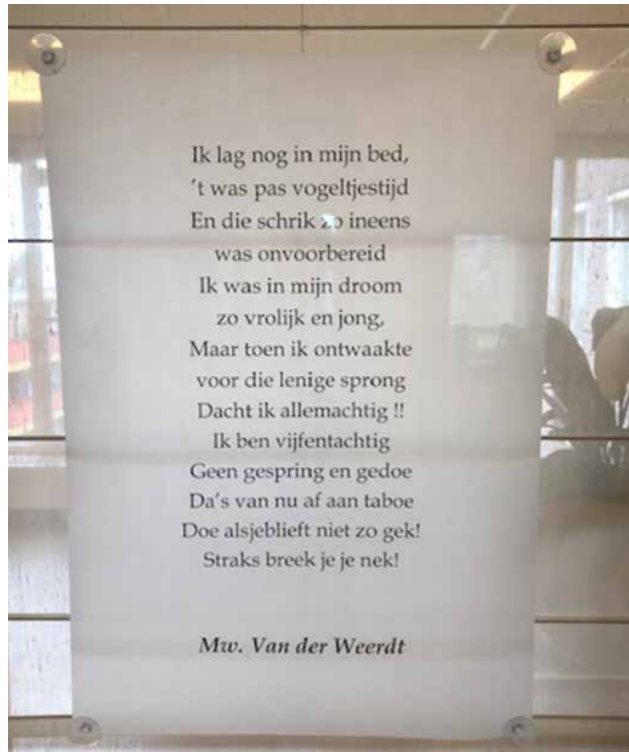
Dit willen we vaker

We zijn hierna teruggelopen naar Frankeland. Niet via dezelfde weg, maar door het Sterrenbos en het Julianapark. Heerlijk koel onder de bomen. Ook hier kwamen de verhalen van vroeger los. Want naar het Julianapark ging je met je scharreltje en bij Wilton kon je vroeger zwemmen.

Zo kwamen we weer bij Frankeland terug en kwam een einde aan ons middagje ijs eten. Het mooiste compliment dat we na afloop kregen: "Dit gaan we niet snel vergeten, wat een heerlijke middag was het. Dit willen we vaker!"

De ijssalon bestaat sinds 1934 en is nog steeds in handen van de familie Belfi





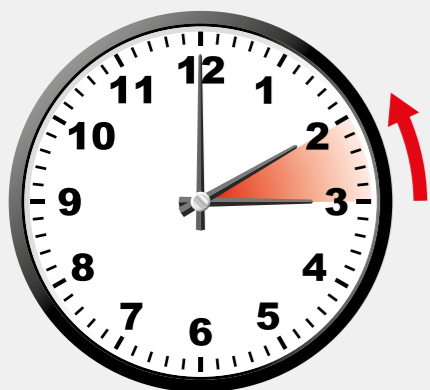
Raamgedichten

Door Linda van Hassel, activiteitenbegeleider

In juni kreeg ik een berichtje van de Bibliotheek Schiedam of wij wilden meedoen met het maken van raamgedichten. Het ging om raamgedichten waarvan een speciale coronaproof variant was gemaakt: mensen konden vanuit huis meedoen en hun eigen raamgedicht thuis opgestuurd krijgen. Op afdeling LP 2/3 in Frankeland vond ik twee dames die hierin wel interesse hadden.

De dames gingen allebei afzonderlijk aan de slag en aan het einde van de middag waren hun gedichten klaar.

Ik heb deze gedichten ingestuurd naar de bibliotheek, waarna wij twee prachtige posters toegezonden kregen. Beide dames vonden het teveel eer om op de foto te gaan met de posters, vandaar twee foto's met alleen deze prachtige gedichten.



Wintertijd

Iedere laatste zondag van oktober gaat de wintertijd in. Het einde van de zomertijd. Als het wintertijd wordt gaat de klok in de nacht van zaterdag op zondag om 3.00 uur 's nachts naar 2.00 uur 's nachts, achteruit dus en dat betekent lekker een extra uurtje nachtrust. Dit jaar gaat de wintertijd in op 25 oktober 2020.

Extra puzzel

■	R	O									■	U	Z
W	E	B									L	L	E
A	P	E									O	■	G
■	E	■									■	J	■
G	E	B									W	E	G
E	■	O									A	■	E
■	C	E									A	L	T
D	O	N	■	E	■						N	■	A
O	D	E	S	F	E						S	O	L
			■	■	L								
B	E	U									C	E	■
E	L	■									O	R	G
K	■	A									R	E	E
E	L	L							T	S	H		
N	■	F							■	T	E		
D	Z	A							S	■	E		

Blokpuzzel

E	L	F	G	E	E	H	O	E	K	E	N	K	O	E	L	A	F
■	E	■	E	R	■	O	■	D	A	■	O	A	L	M	■	U	■
E	N	R	E	E	G	W	E	E	M	E	N	■	M	O	S	T	R
M	A	N	M	E	N	N	■	O	N	A	F	O	■	E	O	O	R
■	A	■	O	R	■	D	O	M	■	L	■	O	P	L	O	U	W
N	S	T	K	■	M	■	K	A	S	S	L	T	E	■	R	D	E
S	T	R	S	■	W	S	J	E	T	■	I	U	I	S	V	E	■
■	I	■	A	D	E	B	U	L	O	M	■	R	■	K	E	■	W
G	E	S	G	E	L	E	N	■	U	I	T	T	U	I	N	S	E

Hittegolf

Door Trude van der Zwan

Ook dit jaar kregen we te maken met uitzonderlijk weer. Na veel regen werd het warm, heel warm. Van de regen naar de zon, het blijft een hele omschakeling. Het werden van die dagen dat van afkoelen in de avond geen sprake meer was. Dat was afzien voor ons allemaal, heel Nederland zuchtte onder de verzengende zon.

En toch heeft het wel zijn charme, opstaan en even snel voordat je gaat werken een wasje ophangen buiten. Bang voor regen hoeft je niet te zijn en bij thuiskomst is het kurkdroog. In de vroegte, als de ochtend nog iets van koelte geeft, zit ik op mijn balkon, even nog genieten van de opgaande zon, met een kopje thee en een beschuitje.

En dan onderweg, naar mijn cliënten, niet in volle vaart fietsen, maar kalmpjes aan, want bij het afstappen heb je pas door hoe warm het eigenlijk is.

Wat ook bij de zomer hoort, is invallen voor collega's, die genieten van een welverdiende vakantie. Dat is altijd leuk, hoewel het voor cliënten soms wat lastig is. Immers, ze moeten uitleggen waar alles staat en wat voor werkzaamheden er verricht dienen te worden.

Voor mij betekent het dat ik op plekken kom, waarvan ik het bestaan niet wist. Als ik dan klaar ben, wandel of fiets ik nog weleens door zo'n buurt heen, genoeg te zien!

Bij cliënten wappert meestal al vrolijk de ventilator, bij sommigen soms meerdere, anderen hebben zelfs een echte airco en weer anderen hebben helemaal niets aan verkoeling, zij hebben het eenvoudigweg niet warm.

Op zo'n zonnige middag kwam ik bij mijn vaste cliënt. Hij was vergeten de zonwering naar beneden te doen, maar gelukkig ook om de deuren open te zetten. De ergste warmte bleef dus een beetje buiten. Zo was het aardig te doen, maar eenmaal aan het werk viel het toch allemaal niet mee. Dus in een wanhopige poging koelte te verkrijgen, besloten we de deuren tegen elkaar open te zetten. Uiteraard hadden we de markiezen inmiddels al naar beneden gedaan. We overlegden wat voor werkzaamheden we zouden doen die dag en besloten dat ik de ramen op de galerij eens lekker zou gaan zemen. Meneer wilde zelf gaan stofzuigen en dus togen we naar de berging om al het gerei te pakken en noest aan de arbeid te gaan.

Het probleem van open deuren is, dat als er toch ineens een windvlaag komt, zo'n deur dichtvalt. Dus toen ik vrolijk op mijn trapje stond te zemen, hoorde ik een keiharde knal. De voordeur knalde dicht. Geen probleem dacht ik, meneer is binnen en als ik schoon water moet hebben, klop ik gewoon op het raampje.



Maar zo werkte het niet. Meneer was aan het stofzuigen en door het indringende geluid van de stofzuiger hoorde hij mijn klop op het raam niet. Natuurlijk lag mijn telefoon binnen, als ik mijn telefoon belde en door het raampje tuurde, zag ik hem vrolijk met de stofzuiger tekeer gaan. Ik tikte, ik bonkte en riep. Maar hij hoorde me niet.

Nu stond me bij dat een buurvrouw ook een sleutel had, dus wat ongemakkelijk belde ik bij haar aan. Niet thuis.

Er zat dus niets anders op dan wachten, totdat meneer klaar was met dat herrieding. Er gingen burens weg, er kwamen burens thuis, maar niet de buurvrouw. Ondertussen had ik de relingen ook nog maar eens extra gedaan en net toen ik nog maar een keer wilde bonken op het raam, deed hij de deur open. Alsof er niets aan de hand was, zei hij, dat het zo lekker schoon was, dat hij klaar was met stofzuigen en dat we even wat zouden gaan drinken.

Ik heb het maar zo gelaten en samen namen we even de tijd voor een heerlijk glas koud water.

Het werd die dag wat later dat ik naar huis ging en dat kwam mooi uit, want net toen ik buiten liep werd de hemel donker en kwam er verkoeling. En van boven hoorde ik: "Joehoe!" Het was meneer, met in zijn hand een paraplu. "Kom even halen, dan kom je droog over!"

Inmiddels is de warmte voorbij. In de winkels liggen al de eerste pepernoten en de bolchrysanten staan in volle bloei. We zeggen de hete zomer gedag, de ventilators gaan weer de kast in, wachtend op volgend jaar.

Ik wil al mijn cliënten en bij wie ik mocht invallen bedanken voor de heerlijke stukjes fruit, de verkoelende glazen water, de opbeurende kopjes koffie en de heerlijke kopjes zoute bouillon.

Back to the seventies

Door team Activiteitenbegeleiding Frankeland

Op dinsdag 22 september organiseerden we als team Activiteitenbegeleiding van de locatie Frankeland een jaren '70 muziekfeest. Voor even waren we allemaal terug in 'die goeie ouwe tijd'.

Bewoners kregen een boekje met informatie over de jaren '70, met voor de puzzelaars achterin een rebus. We serveerden Shandy en stroopwafels, jodenkoeken en likkoekjes: typische koekjes uit die tijd! Voor de hartige trek stonden er bakjes met ouderwetse pelpinda's. Daarnaast genoten de bewoners 's middags van glaasjes bowl, stukjes kaas en worst met augurk en zilveruitjes en gevulde eitjes.

Na de lunch, het was prachtig weer, gingen we met het gehele team verkleed de parkeerplaats op. Onder begeleiding van de vrolijke noten van DJ Sjaak dansten en zongen we liedjes van onder andere Queen en Willeke Alberti. Natuurlijk mocht de klassieker YMCA niet ontbreken!

Om het voor alle afdelingen nog leuker te maken, hadden we een wedstrijd uitgeschreven: "Wie heeft de mooist versierde afdeling?" Natuurlijk mét prijsuitreiking. De eer viel toe aan afdeling 2, die, mede door de hulp van de heer Rooijmans als feestromp, met de taart terug ging! Maar een speciale vermelding ook aan het team van Hof A. Het gehele team had zich gekleed in de stijl van de jaren '70!

Het was een zonovergoten, gezellige en zeer geslaagde dag. We waren écht even 'back to the seventies'!



Stakeholder aan het woord

Dirk Jan van de Weerdt, huisadvocaat

Door Rob Besseling

Al zo'n 25 jaar is Dirk Jan van de Weerdt de huisadvocaat van de Frankelandgroep. Sinds 1989 is hij partner bij NWR advocaten te Vlaardingen. De praktijk richt zich voornamelijk op MKB-klanten, met een duidelijke focus op het arbeidsrecht.



Het kantoor is gevestigd in de 'Cincinnati Building' op de grens van Schiedam en Vlaardingen. Dirk Jan kan bogen op een ruime bestuurlijke ervaring als lid van de Raad van Toezicht van diverse stichtingen en als bestuurslid van verschillende verenigingen.

Wielrenner

In zijn werkkamer vallen meteen twee dingen op: een (lege) hondenmand op de vloer ("de hond 'werkt' regelmatig thuis"). Dirk Jan gaat er graag met de hond op uit.

En verder aan de wand een foto van een wielrenner. "Ja," zegt hij met twinkelende ogen, "daar gaan we binnenkort weer naar toe. Dat ben ik, op de Mont Ventoux. Daar was het toen 37 graden Celcius ...!"

Rotary

"Ik ben in 1985 begonnen in de advocatuur. Mijn vader was fiscaal jurist en ook mijn broer heeft voor dit vak gekozen. Via een van de leden van mijn Rotary club leerde ik Anne-Marie van der Linden en Ben de Koning van de Frankelandgroep kennen en sindsdien ben ik voor de groep aan het werk."

Arbeidsrecht

Dirk Jan heeft diverse specifieke opleidingen in het arbeidsrecht gevolgd. "Ik heb veel cliënten onder de (middel)grote en kleine MKB-bedrijven en ook een aantal ZZP'ers. Arbeidsrecht is een dynamisch rechtsgebied en voor iedereen herkenbaar, omdat het vaak over kwesties tussen mensen gaat. Het ontbreken van goede communicatie zorgt er in veel gevallen voor dat het

in werkrelaties mis gaat; dat vraagt bij een advocaat om meer skills dan alleen de strikt juridische." Dat is ook de reden dat Dirk Jan de opleiding tot mediator heeft gevolgd.

Schoolmeester

"Veel jaren geleden verwachtte de klant dat de advocaat - min of meer als een schoolmeester - uitlegde waar de conflicterende partijen juridisch gezien stonden en hoe ze het beste konden handelen. Tegenwoordig kan iedereen op het internet enorm veel informatie verzamelen en bestuderen, zodat ze vaak al behoorlijk goed weten hoe hun situatie is en wat er wel of niet kan als de jurist wordt ingeschakeld. Ik vind dat prima en ik help klanten voor zover nodig al die losse stukken informatie als een soort juridische puzzel in elkaar te leggen."

Het belang van een huisadvocaat

Doordat Dirk Jan al zo lang de vaste advocaat voor de Frankelandgroep is, kent hij de organisatie goed. "Ik heb contacten met de directie en de functionarissen die regelmatig met arbeidsrecht te maken hebben, zoals hoofd Personeel en Organisatie en de verzuimcoördinator. Ik heb vaak aan een half woord al genoeg om het probleem te kunnen begrijpen en te helpen oplossen."

Directievisie

"Als er een verschil van mening tussen mensen is ontstaan, verwacht de directie dat het probleem op korte termijn en op een praktische manier wordt opgelost. Want iedereen wil immers weer verder. Doordat iedereen binnen de Frankelandgroep op die manier denkt over het oplossen, hoeven we zelden naar de rechter om een knoop te laten doorhakken. De laatste keer dat dat is gebeurd was zeker tien jaar geleden."

Goede backoffice

"Binnen de Frankelandgroep worden veel 'juridische' problemen in eigen beheer opgelost. De betrokken functionarissen zijn daartoe prima opgeleid en ze hebben een goed inzicht in de oplossingsmogelijkheden (je wordt niet vanzelf de 'Beste Werkgever van Nederland!'). Overleg met mij is dan vaak alleen nodig om een strategie van handelen af te spreken: hoe kunnen we het beste de zaak aanpakken en wat staat ons te wachten als er moet worden geprocedeerd?"

Rechter omzeilen

"Deze manier van werken is ook mogelijk doordat het arbeidsrecht duidelijker en daardoor handiger is geworden gedurende de laatste twintig jaar. Er bestaan tegenwoordig bijvoorbeeld heldere wettelijke bepalingen om de hoogte van de transitievergoeding voor een vertrekkende medewerker af te spreken."

Werkpakket

Was er jaren geleden vooral sprake van een werkpakket dat vrijwel geheel juridisch van aard was, tegenwoordig overlegt Dirk Jan in zeker 30 procent van de vraagstukken over een andersoortige oplossing, zoals mediation of andersoortige begeleiding of coaching.

"Regelmatig moet je verder kijken dan de puur juridische weg om de richting die we gaan, voor alle partijen acceptabel te laten zijn. Procederen kan altijd nog en een gang naar de rechter brengt maar zelden wat partijen ervan verwachten. Hun werkelijkheid hoeft niet te stroken met de juridische werkelijkheid."

Regelmatig moet je verder kijken dan de puur juridische weg

Hulp in andere gevallen

Maar Dirk Jan wordt ook te hulp gevraagd in andere gevallen, die minder of niet met het arbeidsrecht te maken hebben.

"De zorgverlening binnen de Frankelandgroep is wettelijk verankerd. Op basis daarvan wordt er met iedere bewoner een zorgovereenkomst afgesloten. Iedereen binnen de Frankelandgroep doet erg zijn of haar best om die werkwijze te volgen, maar toch gaat er soms nog wel eens iets mis. Soms voeren we dan gesprekken daarover met een bewoner en haar of zijn kinderen, omdat er bij het verlenen van de zorg in hun beleving iets niet goed is gegaan. Ook dan is, net als bij het verlenen van de zorg, het motto van de Frankelandgroep het uitgangspunt: 'zo gewoon mogelijk'. Dat werkt erg prettig."



Tropische sferen op afdeling 2 in Harg-Spaland

Door Miriam van Boxtel

Midden in de hittegolf, op 11 augustus, hebben we van de nood maar een deugd gemaakt en afdeling 2 versierd met tropische vissen en opblaasbanden. Zo paste de tropische sfeer mooi bij de tropische temperaturen (buiten, maar ook binnen, pffff).

We hebben dit tropische thema doorgetrokken naar de geheugentrainingen over 'vakantie'. Met de opgehangen geheugenkaarten riepen we herinneringen op aan tropische oorden en mooie vakanties. Zo bleven de bewoners - ondanks de hitte - toch een beetje actief. Erg belangrijk met zulke extreme temperaturen! En na gedane arbeid was het extra genieten van een lekker koel drankje of een ijsje.



Brommer op zee

Door Maarten Biesheuvel

Isaïc stond al uren op het achterdek. Hij was een aardige, maar een beetje een vreemde jongen: als hij aan boord werkte, verlangde hij naar een baantje aan de wal en als hij op kantoor zat, verlangde hij naar zee. Hij kon de saaie eentonigheid van het walbestaan niet verdragen en geld om te reizen had hij niet. Maar als hij op een schip was, had hij te maken met het ruwe gebral van de matrozen, die kaartten met het mes op tafel en die elkaar en hem uitscholden voor alles wat mooi en lelijk was. Isaïc hoorde er nooit bij. Op een schip paste hij nog het minst in de gemeenschap en juist daar dacht hij telkens weer de ware romantiek te vinden. Als het werk gedaan was, kon je hem altijd op het achterdek vinden.

Het was nu al twee uur na middernacht, maar Isaïc bleef staan, omdat het een maanheldere nacht was, je kon alle sterren van het zuidelijk halfrond zien en het schroefwater. Er stond een heerlijke zwoele wind. Als je goed keek, zag je ook de horizon of heel in de verte een schip, dat, was Isaïc een paar uur eerder geweest, recht op hem af was komen varen, maar het kon gezichtsbedrog zijn.

Isaïc voer op een wilde vaartschip en zag 's nachts nooit schepen. Hij dacht eraan hoelang het nog zou duren vóór hij weer thuis was. Hij keek naar de winches en de bolders en de gemakkelijke stoel die hij op het achterdek had neergezet. Op een gegeven moment zag Isaïc het lichtje in de verte een zwenking maken; het kwam nu recht op hem af.

Toen het dichterbij was gekomen, kwam Isaïc tot de conclusie dat dit haast geen schip kon zijn, omdat het zo onderhevig was aan de beweging der golven en omdat het maar bij één lichtje bleef. Een schip met alleen een heklicht aan?

Toen het merkwaardige vaartuig Isaïc tot op een afstand van tweehonderd meter was genaderd, zag hij dat het een brommer was. Voor het eerst in zijn leven gebeurde er eens iets met Isaïc dat nu met recht merkwaardig was. Wat hij nu zag, zou men in zijn stoutste dromen nog niet durven denken. Aanvankelijk was Isaïc nog bang, maar tenslotte kon hij toch niet aannemen dat een nieuwe profeet of een nieuwe Messias zich aldus over de aarde zou bewegen. Hoewel de Christenen beweerden dat Jezus over het water had gelopen.

De brommer was Isaïc nu tot op een meter of tien genaderd. Isaïc stond te roepen en te zwaaien, maar hij vergat de touwladder uit te werpen. Hierop werd hij door de berijder van de bromfiets opmerkzaam gemaakt. De vreemde was, zoals uit de tongval van de man bleek, een landgenoot van Isaïc. Hij stuurde zijn brommer heel merkwaardig en voorzichtig naar de touwladder toe en toen sprong hij plotseling met brommer en al op de touwladder. 'Voorzichtig, voorzichtig!', riep hij alsmaar.

De man droeg een brillette dat helemaal beslagen was, en een pet waarvan de leren kleppen, die dienden om de ogen en de oren te beschermen, ver uitstaken. De brommer was een normale brommer. Hij had geen speciale voorzieningen. Isaïc hielp de man met het aan dek zetten van de brommer. De man zei: 'Geef mij iets te eten'. Isaïc ging het halen. Hij merkte dat de matrozen en de stuurman al naar kooi waren. Toen Isaïc terug kwam, vroeg hij aan de vreemde: 'Waarom rijdt u op het water?' De man zei dat hij een record wilde vestigen.

'Hoe is het mogelijk dat u op het water rijden kan?', vroeg Isaïc verbaasd. 'Dat is een kwestie van

oefenen', zei de man, 'ik ben begonnen met een speld plat op het water te leggen. Als je dat heel voorzichtig doet, blijft hij drijven. Op de lange duur nam ik steeds zwaardere voorwerpen. Het was mij natuurlijk om mijn brommer te doen en tenslotte reed ik mijn eerste schamele rondjes op de stadsvijver. Nu rijd ik over de hele wereld.

Ik kom nergens aan land, maar omdat ik af en toe eten moet, rijd ik vaak naar een schip. Ik ga het liefst in het holst van de nacht. Dan ligt iedereen te slapen. De eerste keren ging ik bij vol daglicht naar de schepen toe, maar toen zijn er een paar mensen hoteldebotel geraakt.

Eerst riepen ze dat dit het mooiste was, wat ze in hun hele leven hadden meegemaakt en vervolgens begonnen ze wartaal uit te slaan of werden ze gek. Ik ben van plan om veertigduizend kilometer over zee af te leggen, het mogen wel wat kilometertjes meer worden, als ik de hele aarde maar rond heb. Ik wil iets doen wat nog nooit iemand heeft gekund. Dat is altijd al mijn ideaal geweest'. 'Bent u nooit bang om te verdrinken?', vroeg Isaïc. 'Welnee', antwoordde de man. 'Het is de wijze waarop men stuurt, daar zit het hem in en steeds voorzichtig gas bijgeven natuurlijk en gas terugnemen. Een hoge golf bijvoorbeeld moet je nooit met te grote snelheid nemen, anders wordt de zijkant van de banden nat, en als dat eenmaal gebeurd is, is het einde zoek'. 'Ja, dat begrijp ik', zei Isaïc, die de man vol bewondering aankeek. De man zat zich werkelijk vol te vreten. Hij dronk ook veel melk en alcohol. Tenslotte vroeg hij om een flesje jodium, want daar had hij behoefte aan.

Het was inmiddels een uur later geworden en de man slingerde zijn brommer weer over boord en hing hem aan de touwladder. Toen nam hij afscheid van Isaïc. Deze vroeg of het niet mogelijk was, dat hij de rest van de tocht als rijder op de bromfiets meemaakte. 'Ik kan bijvoorbeeld de weg wijzen, want ik heb veel gevaren', besloot hij zijn vraag. Maar de man schoot in de lach. 'Je zou eerst jaren moeten oefenen', zei de man, 'maar als ik per se

wilde nam ik je mee. Ik kan zo goed sturen en mijn banden nog zover oppompen dat het lukken zou, maar ik heb er geen zin in. Wat heb ik met jou te maken? Ik rij nu al maanden op zee en de laatste week zou jij je plotseling bij me voegen? Wat zou dat voor zin hebben? Het is mij nu eenmaal om een één-mans-record te doen. Ik kan de mensen bij het eindpunt toch niet uitleggen, dat jij er pas op het laatst bent bij gekomen? Ik zou trouwens ontzettend mijn best moeten doen om de brommer met twee man rijdende te houden. En ik heb nog nooit geoefend met een tweede man. Weet ik veel wat voor onverwachte bewegingen jij kan maken? Het is immers zaak om als het ware luchtigjes over het water te dansen', ging de man voort, 'heb je bijvoorbeeld verstand van koorddansen?', vroeg hij. Isaïc, die de zin van de vraag niet helemaal begreep, zei van nee. 'Nou', zei de man, 'je moet voortdurend met de bromfiets balanceren en je moet je banden zo hoog mogelijk op de golven houden'.

Toen nam hij afscheid en daalde met zijn brommer de trap weer af. Isaïc wilde de touwladder nog wat verstellen, maar weer riep de man en dit keer erg luid, telkens: 'Voorzichtig, voorzichtig!'. Toen de man vlak bij het water was gekomen, zette hij de motor keihard aan, zodat de wielen in de lucht boven het water in het rond tolden.



Af en toe hield de man de banden voorzichtig een beetje tegen het wateroppervlak aan, en op een gegeven moment sprong hij met een onverwachte beweging vanaf de touwladder op de razende brommer, die met een noodgang wegspoot. Het werd al enigszins licht. Isaïc voelde zich een beetje bedroefd. De brommer was binnen een kwartier over de horizon verdwenen. Isaïc ging nog maar een uurtje naar bed.

De volgende dag vertelde hij de marconist wat hij 's nachts had meegemaakt. Deze haalde zijn schouders op en toen Isaïc maar bleef aandringen, begon hij te lachen. Een uur later wist het hele schip dat Isaïc 's nachts een man over het water had zien rijden. Iedereen lachte zich kapot. Toen de dag voorbij was, had Isaïc erge slaap. Maar voor hij naar bed ging, liep hij nog even naar het achterdek. De zon was juist ondergegaan. Het beloofde weer een fraaie nacht te worden. Alleen was het nu iets bewolkter.

Onwillekeurig begon Isaïc de zee af te turen. Maar natuurlijk was de man op de brommer nergens meer te zien. Het huilen stond Isaïc nader dan het lachen; hij hoorde niet op de wal, hij hoorde niet bij de bemanning, hij hoorde ook niet bij de man van de brommer. Hij keek naar het bruisende, gevaarlijke schroefwater en naar de meeuwen, die achter het schip aanvlogen. Hij had het gevoel dat hij een eenzaam man was en langzamerhand kwam hij tot de ontdekking dat het wel altijd zo zou blijven. Hij stak een sigaret op en begon een psalm te neuriën, maar hij kon zijn eigen stem haast niet verstaan. Het was gaan waaien en daarom kwam de schroef af en toe boven water, die dan als een dolleman in het rond tolde om met een zware dreun weer in het water terecht te komen. Isaïc keek naar een van de voorste meeuwen en wenste net als dat beest te kunnen vliegen en staan waar hij wilde. Hij wilde vliegen achter de schepen aan of ver weg over de horizon. Zonder dat hij er zelf erg in had, begon hij de bewegingen van de meeuwenvleugels in de lucht na te doen. De bootsman zag het toevallig. Hij giechelde, want hij zag dat Isaïc stevig met zijn voeten op dek stond ...

ZorgkaartNederland in beeld

Door *Els Nauta*

De Frankelandgroep krijgt regelmatig via ZorgkaartNederland.nl waarderingen binnen van bewoners, familieleden en cliënten uit de thuissituatie. ZorgkaartNederland is de grootste ervaringsite voor de gezondheidszorg waar mensen hun ervaringen met de zorg met elkaar delen.

Met het plaatsen van zo'n waardering laten onze klanten weten hoe zij de zorg- en dienstverlening van de Frankelandgroep ervaren.

Waarderingen derde kwartaal 2020

	Aantal waarderingen	Gemiddeld cijfer	Aanbevolen door	Gemiddeld cijfer (sinds 2015)
Frankeland	13	9,7	100%	9,1
Harg-Spaland	4	9,7	100%	8,9
Jacobs Gasthuis	4	9,0	100%	9,0
Schiewaegh	5	6,9	60%	8,9
Vaartland	2	9,3	100%	9,2
Thuiszorg Ouderen Frankelandgroep	6	9,4	100%	9,1

Wilt u ook een waardering voor de Frankelandgroep plaatsen?

Graag! Ga naar www.zorgkaartnederland.nl en klik op de homepage op de button 'Schrijf een waardering'.

Als u hulp kunt gebruiken bij het plaatsen van een waardering, neem dan gerust contact op met de afdeling kwaliteit van de Frankelandgroep via telefoonnummer 010 - 426 49 25.



U kunt ook de QR-code gebruiken om uw waardering te geven.

Themamiddagen

op afdeling 3 in Frankeland

Door Sofie Noordzij

In de maanden juli en augustus hebben we een aantal leuke themamiddagen georganiseerd op afdeling 3 in Frankeland. Graag geven wij u een kijkje in hoe deze dagen zijn verlopen.

Spaanse middag

Samen met een groepje dames van de crea-club hebben wij van tevoren Spaanse vlaggen gemaakt, slingers aan elkaar geregen van Spaanse danseressen en lachende emoticons met grote Spaanse hoeden. De collega's van de keukens hebben de bewoners verwend met lekkere paëlla en non-alcoholische sangria. Wat een feest was het, zelfs het weer werkte mee met een Spaans temperatuurkje. De bewoners hebben lekker gesmuld en gedronken.

Via de presentatiekast hebben de bewoners kunnen genieten van een stukje geschiedenis van Spanje. De flamencodansers vonden zij prachtig, ze klaptten en dansten mee op de muziek. Ook genoten zij van de bekende Spaanse liederen en zongen uit volle borst mee. Een aantal bewoners hebben een mooie waaier gemaakt, die ze goed konden gebruiken tegen de hitte.

Het was een groot feest en volgens vele bewoners zeker voor herhaling vatbaar!

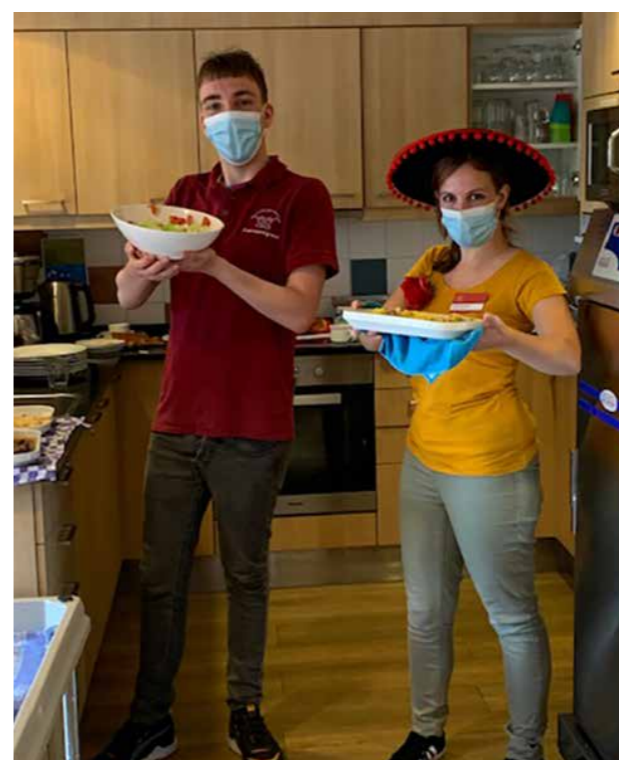
Surinaamse middag

Met dank aan gastvrouw Moenia en enkele collega's hebben wij de bewoners en het personeel verwend met een gezellige en muzikale Surinaamse middag. Het was een mooie middag, waarop we hebben genoten van verschillende hartige hapjes en non-alcoholische koude drankjes, onder andere de welbekende frisdrank Fernandez. Uiteraard mochten de muziek van Bigi Pokoe en de Hindoestaanse liederen uit Suriname niet ontbreken!

Er werd flink gedanst. De bewoners hebben enorm genoten en enthousiast meegezongen. Veel blijde en vrolijke gezichten waren onze beloning aan het einde van de middag! Een mooie reden om het vaker te organiseren.

Zomerse middag

Ook al was het weer op deze dag niet zomers, wij brachten de zomer gewoon in huis met zomerse muziek en een lekker zomers drankje. Ook kwam de ijskar langs voor een heerlijk ijsje. Er werd gedanst en gezongen, kortom een zeer geslaagde middag!



Exposities



Frankeland

Wie Andie Wieringa en Jeffrey de Bruin
Wanneer 3 september tot 6 december
Wat twee Rotterdamse kunstenaars die Schiedam weergeven in aquarellen en tekeningen

Jacobs Gasthuis

Wie Nelië Meininger
Wanneer 3 september tot 6 december
Wat Olieverf en acryl schilderijen, thema's: divers



Gedicht

Koroma

Knuffelen mag ineens niet meer.
Dus knuffel ik maar met mijn knuffelbeer.

We waren bij oma op bezoek.
Ze las me voor, als altijd zonder boek.

Ze heeft wel 1000 verhaaltjes in haar hoofd
en heeft zich vandaag extra uitgesloofd.

want ze las voor vanagter glas.
Egt, niets is meer zoals het was.

Op sgoot mogt niet, tot haar verdriet,
en dit keer ook geen verse friet.

Maar ze was wat blij om me te zien.
Ik stop mijn beer straks in de wasmasjien,

want je weet maar nooit, misgien
heeft ie wel wat kovit 19.

Dan ruikt ie ook gelijk lekker sgoon
en dan ga ik morgen, na sgool, gewoon

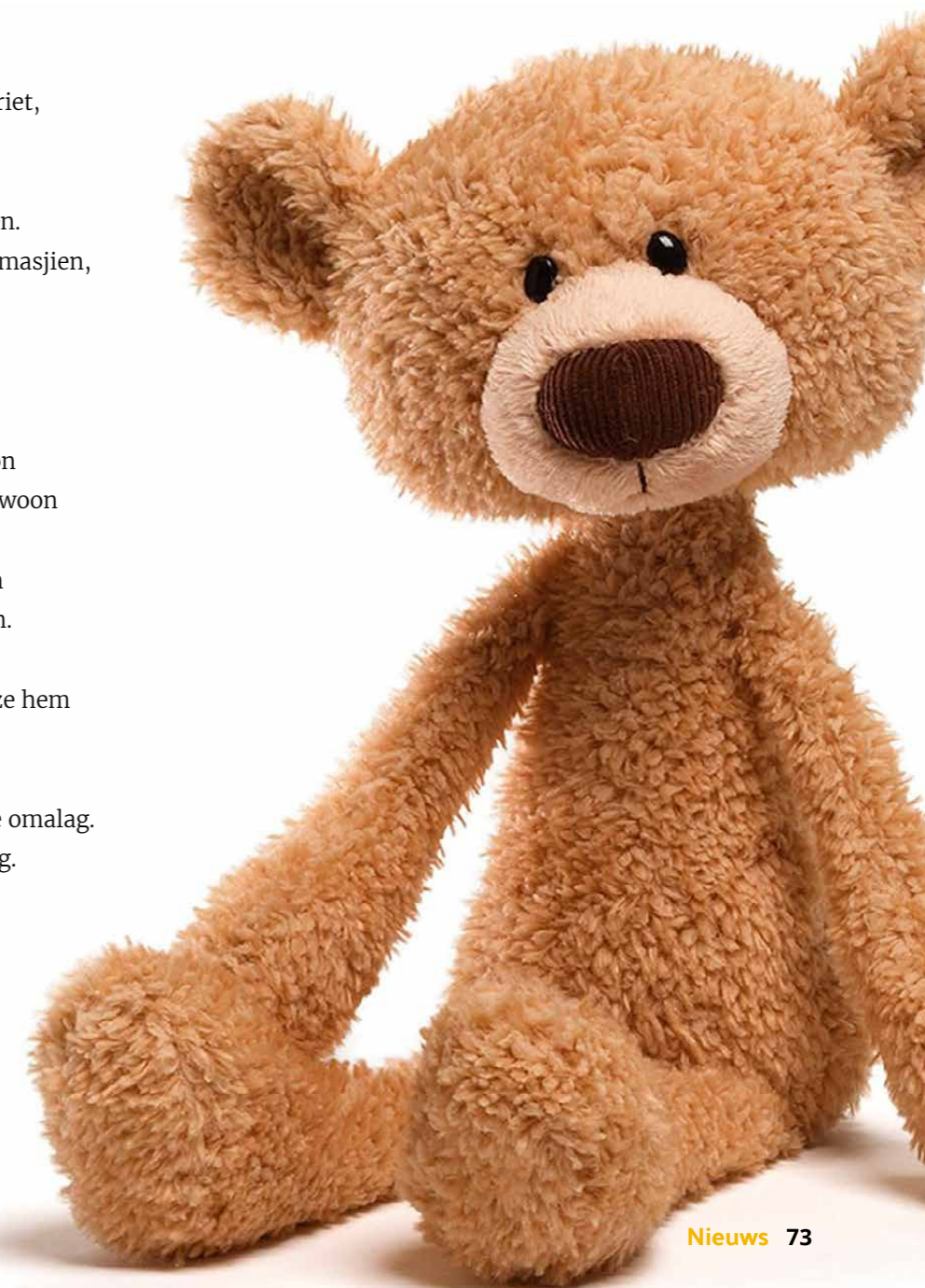
weer naar oma toe en ga proberen
of beer een paar dagen wil logeren.

Dan is oma niet zo alleen en kan ze hem
betoveren met haar voorleesstem.

Dan zal ze weer laggen, die mooie omalag.
En knuffelen met beer, de hele dag.

Maar eerst naar sgool, holadijee
morgen leren we de letter c.

Door Frank Vester





Stadsarchief Vlaardingen

Schat aan foto's in Vlaardingse politiejaarverslagen uit jaren '50:

Optimisme en vooruitgang, maar ook zorgen over vele verkeersongelukken

Door Hjalmar Teunissen

Dit is meer dan een verplicht jaarverslag, dat spat er bij elke pagina vanaf. Inspecteur van politie L. van Slooten heeft er echt zijn ziel en zaligheid ingestopt: je merkt het aan de illustraties, de bijschriften, de foto's en de krantenknipsels, die de Vlaardingse inspecteur trots voor zijn commissaris heeft uitgezocht. En dat is ook niet zo vreemd, want de politie-inspecteur is zijn carrière ooit begonnen als journalist. Daarna is hij overgestapt naar de politie als voorlichtingsambtenaar om later verder te gaan als inspecteur.

Tentoonstelling gemeentepolitie

Onlangs zijn zeven rijk geïllustreerde jaarverslagen van de Vlaardingse gemeentepolitie terechtgekomen bij het Stadsarchief Vlaardingen. Inspecteur Van Slooten begon ermee in 1952, tenminste ... eerdere exemplaren zijn nog niet ontdekt. De jaarverslagen ademen een sfeer uit van vooruitgang, optimisme, aanpakken, maar ook van zorgen. Kijk maar naar de vele aandacht voor de verkeersveiligheid in Vlaardingen: 44 pagina's van de 55 pagina's van het jaarverslag 1952 gaan over verkeersproblemen, verkeersongevallen en het verbeteren van de verkeersveiligheid!

In 1952 maakt de gemeentepolitie dan ook een grote tentoonstelling over openbare orde en veiligheid in het Handelsgebouw op de Parallelweg. Burgemeester Heusdens en wethouder H.K. van Minnen laten zich uitgebreid rondleiden, een levensgrote politiepop begroet het tweetal bij de trap.

De Vlaardingse jeugd komt van 2 tot en met 17 augustus 1952 massaal naar de tentoonstelling toe: meer dan 25.000 jongens en meisjes nemen er een kijkje. Er valt zelfs een prijs te winnen: schrijf het mooiste opstel over het onderwerp 'baldadigheid'. De 12-jarige Joke van Kapel (Van der Schaarschool) gooit hoge ogen met haar bijzonder beeldende verhaal. Ze beschrijft gedetailleerd hoe ze in 't Hof 'enige jongens van 7 jaar' takken en heesters ziet



Burgemeester Heusdens opent de deur, rechts commissaris Van der Ham



afscheuren. Dan, tot overmaat van ramp: „Eén van de jongens gaf zelfs een ander een por omdat hij een vogelnestje zag en waar hij natuurlijk niet van kon afblijven. Ik dacht bij mijzelf: wat zonde toch dat dit nu allemaal vernield wordt, ze hebben er niets aan.” Joke besluit op te treden, maar de jongens lachen haar uit. Gelukkig kan ze hulp krijgen van een aardige meneer en samen jagen ze de 'akelige bengels' het Hof uit.

Verbouwing politiebureau

In 1952 wordt verder het politiebureau aan de Markt verbouwd, een ander item van het jaarverslag. Commissaris K. van der Ham kijkt toe hoe zijn burgemeester het slot omdraait. Toch zou de politie maar korte tijd hier zitten, hier komen later - na sloop - de raadszaal en burgerzaal. In 1957 zou de politie verhuizen naar een hagenieuw gebouw aan de Delftseveerweg.

De schooljeugd had een zeer werkzaam aandeel in het voederen van de vogels tijdens de zeer strenge vorst-



Watersnoodramp

Het jaarverslag 1953 gaat voor een belangrijk deel over de Watersnoodramp. Het scheelt in die februari storm maar een haartje of ook Vlaardingen zou overstromen, de in het verslag opgenomen politierapporten spreken boekdelen. Omgewaaide muren, dakpannen vliegen van de daken, overal branden en brandjes, de gas- en watertoevoer vanuit Rotterdam is nagenoeg weggevallen én de telefoon is uitgevallen.

Gelukkig kunnen belangrijke boodschappen tóch worden doorgegeven dankzij Vlaardingse radioamateurs die hun diensten aanbieden. Niet alleen Vlaardingen, maar heel Nederland wordt door hun inzet geholpen.

Verkeersveiligheid

In de lente hervindt het gewone leven zich. Scholieren stappen op de fiets en doen zo mee aan het fietsexamen. Verkeersles kan in die jaren letterlijk levensreddend zijn, want het aantal auto's is in de jaren '50 fors toegenomen.

De winter is streng, in 1956. Moeizaam lachend door de kou laten scholieren zich fotograferen bij de rijks politie te water waar ze helpen met het voeren van vogels.

En ook in dit jaar blijft de verkeersveiligheid in Vlaardingen een hot item. Regelmatig gebeuren er ongelukken, zoals hier op de Van Leyden Gaelstraat. Maar deze man heeft wel erg veel geluk gehad. Bij Vlaardingen Oost let hij door de hevige sneeuwval niet op en zo belandt een ijzeren paal dwars door de voorruit, je zou er nog je hoofd door verliezen ... De verwondingen blijken gelukkig mee te vallen.

Opgeschoten jongeren

Midden jaren vijftig wordt de jeugd 'lastiger', zo lijkt het in de krantenberichten. 'De Vlaardingse jeugd op het slechte pad?' luidt dan ook een krantenkop in 1956. "De recente moeilijkheden tussen opgeschoten jongeren en de politie heeft velen aanleiding gegeven er met 'ja' op te antwoorden. Veel kleiner is het aantal, dat een ontkennend antwoord geeft."



Het Vlaardingse politie-elftal in december 1953, 'Kampioen 1e klasse A'. Staand met hoed inspecteur L. van Slooten, de maker van de jaarverslagen. Naast hem de hoofdagenten W. Hoogwerf, L. Vervoort, J.A. Koole en Th. Quack en agenten J.C. Goedendorp, J. te Lindert en J.W. Rikken. Knielend van links af: agenten F.H. Stegeman, J. Wennekes, H. Schonewille en H.W te Kolste; rechts zittend hoofdagent J.C. de Ruiter; foto collectie Stadsarchief Vlaardingen

Maar, zo waarschuwt de krant, je mag ook niet zomaar alle jonge Vlaardingers over één kam scheren. En was de Vlaardingse jeugd dan zo braaf in de jaren twintig en dertig? Vast niet! "Men mag de Vlaardingse jeugd niet identificeren met een kleine groep jongelieden, die uit pure verveling lastig is."

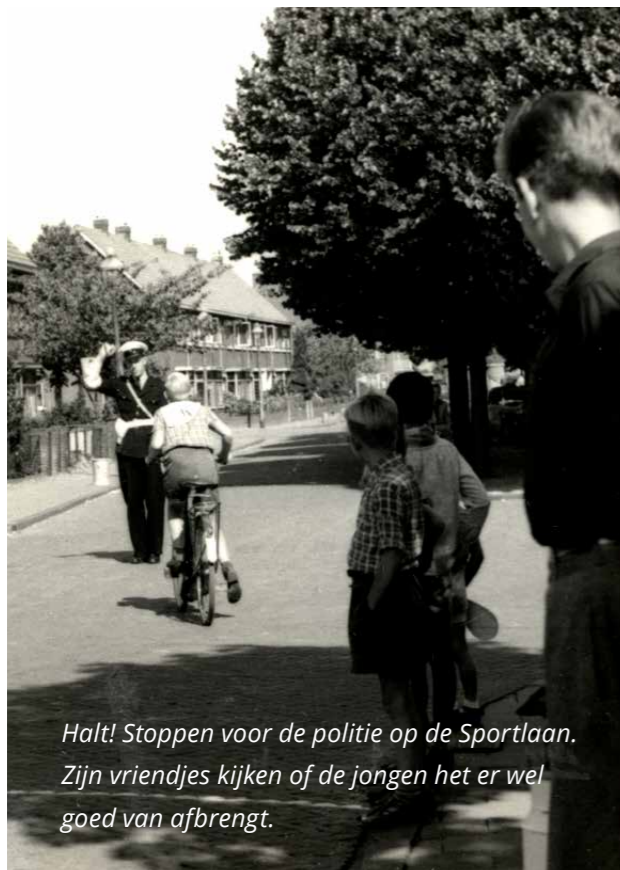
Die kleine groep 'jongelieden' wordt in 1957 hard aangepakt. De politie slaagt er na lang speurwerk in twee jeugdbendes op te rollen die in het Hof en Oranjepark bankjes, bomen, planten en nesten hebben vernield. Hoewel ze een waarschuwingssysteem hebben, kan de politie ze toch allemaal oprollen.

Het is dan ook passend dat inspecteur Van Slooten in het volgende jaarverslag een positieve foto plaatst van kinderen tijdens de Avondvierdaagse. Vrolijk zingend lopen ze voorbij. Zo braaf kan de jeugd ook zijn!

Einde jaarverslagen

Dan slaat het noodlot toe. Inspecteur Van Slooten geniet van zijn jaarverslagen en ze vallen ongetwijfeld goed in de smaak bij zijn baas, commissaris Van der Ham. Maar op vrijdag 23 januari 1959 overlijdt de commissaris onverwacht op 45-jarige leeftijd. Vanaf dat moment stoppen de jaarverslagen, die van 1960 en daarna zijn in elk geval nog niet gevonden. Van Slooten zou later hoofdinspecteur worden én persvoorlichter.

Op de Van Leyden Gaelstraat werd een kind door een auto aangereden:



Halt! Stoppen voor de politie op de Sportlaan. Zijn vriendjes kijken of de jongen het er wel goed van afbrengt.



Het afscheid van commissaris Van der Ham in 1959

Bronnen

- Nieuwe Vlaardingsche Courant
- Archief politie (0108); inv.nr. 955, dozen 1 en 2; collectie Stadsarchief Vlaardingen

ENGELS GRAAFSCHAP	8	ZAK	MINERAAL	DEEL VAN EEN TRAP	MEUBEL	SPECERIJ	KEURIG	
LEKKERNIJ					OPMERKING		GROENE SIERSTEEN	
1								5
MALLOOT			14	PRENT				
BEVESTIGEND				DOSERINGS-SCHEPJE				
						6		AFKEURING
MET ANDERE WOORDEN	RIVIER IN RUSLAND		ROMEINSE KEIZER		ONBEPaald TELWOORD	12		
			BLOOTJE			4		WINTERSE NEERSLAG GEVEN
			CHRISTELIJK FEEST					
RAAMPJE IN EEN DEUR					BAGGER			11
					EUROPEES PARLEMENT			
								ZIJNS INZIENS
VERSCHILLENDE	RANG-SCHIKKEN			2				
	HOEVEELHEID							
9			15	TENEINDE DAT	PLAATS IN HET GOOI		LANGE GOLF	
							VROUW. OPPERWEZEN	
SNEL ZOOGDIER	SUBSIDIE							HOOFD VAN HET OUDE VENETIË
	KLUIS							
DE SPOORWEGEN			MAXIMUM					
RANG			NIEUWE TESTAMENT					
7					REDACTIE	10		
					KADASTRAAL INKOMEN			NEON
VERVAL								
SPAANSE UITROEP								
	3	BLAUWWIT METAAL						ONTKENNING
								13

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15

	4			3				8
							9	
	7	2	6	1		5		
6								
		7	5		3		2	
	9			4	8	6		
	3	5		○			4	
	2					8		6
					4			7

Winnaars van de puzzels uit de vorige editie van Frankelandgroep Nieuws

Puzzel met als oplossing: statiegeldactie

de heer B. Breek, Veeartsweg 25, Schiedam
 mevrouw J. van Dommele, Mozartlaan 37, 3122 HD, Schiedam
 mevrouw M. Heinsbroek, Gasstraat 27, 3114 NA, Schiedam
 mevrouw H. Kooiman-Hofsté, appartement 9, Vaartland

Frankeland / Jacobs Gasthuis
 Harg-Spaland
 Schiewaegh
 Vaartland

Sudoku met als oplossing: 5

de heer of mevrouw M. van Rixoord, Lijsterlaan 15, Bleiswijk
 mevrouw J. Bitter, De Biepad 35, 3124 KE, Schiedam
 mevrouw M. van Eijk-van der Haar, appartement 819, Matlinge
 mevrouw J.E. Joosten-Grinwis, appartement 309, Vaartland

Frankeland / Jacobs Gasthuis
 Harg-Spaland
 Schiewaegh
 Vaartland

Van harte gefeliciteerd. Bij de receptie van uw locatie ligt een waardebon van € 15,00 voor u klaar.

De oplossing(en) van de nieuwe puzzel(s) kunt u tot uiterlijk maandag 2 november inleveren bij de receptie van uw locatie, dan wel mailen naar fgn.redactie@frankelandgroep.nl.

Onder de goede inzenders van één of beide puzzels worden waardebonnen van € 15,00 verloot.

Naam

Adres

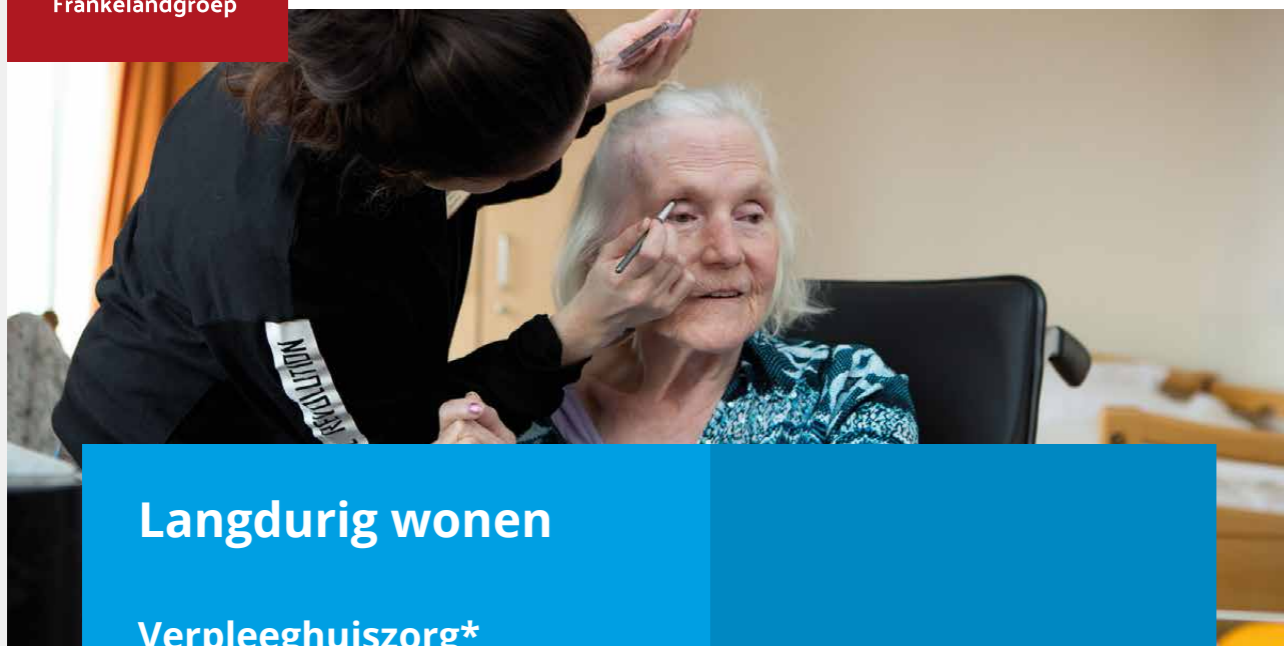
Postcode en woonplaats

Sudoku Puzzel



Intramuraal verblijf

locaties en contactgegevens van de Frankelandgroep



Langdurig wonen

Verpleeghuiszorg*

- Frankeland (waaronder gespecialiseerde Parkinson afdelingen en een Korsakov afdeling)
- Harg-Spaland
- Schiewaegh

Zorgcentrumzorg*

- Harg-Spaland
- Jacobs Gasthuis
- Schiewaegh
- Vaartland

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

 010 426 49 25

* Echt)paren)appartementen beschikbaar



Tijdelijk verblijf

Kortdurend verblijf

- Frankeland
- Harg-Spaland
- Jacobs Gasthuis
- Schiewaegh
- Vaartland

Revalidatiezorg

- Frankeland

Crisisverblijf

- Frankeland

Palliatieve zorg

- Schiewaegh

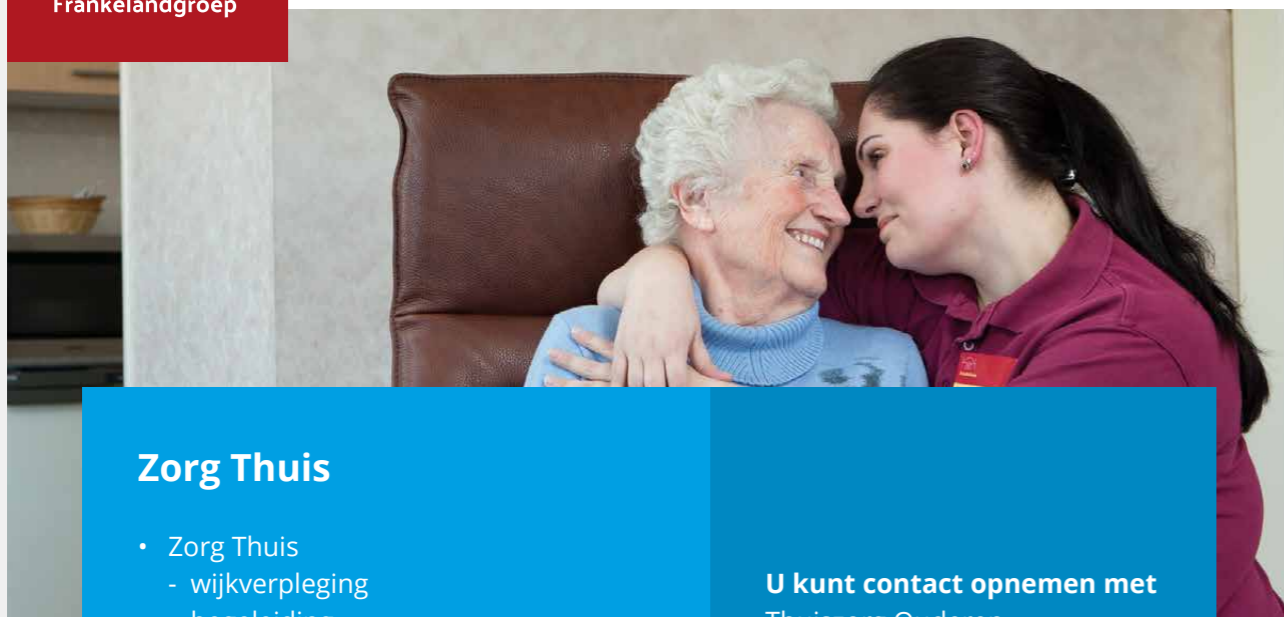
U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

 010 426 49 25



Zelfstandig wonende senioren

aanbod en contactgegevens van de Frankelandgroep



Zorg Thuis

- Zorg Thuis
 - wijkverpleging
 - begeleiding
 - ondersteuning bij het huishouden
- Casemanagement dementie
- Personenalarmering

U kunt contact opnemen met
Thuiszorg Ouderen
Frankelandgroep (TOF)

010 707 41 12

Welzijn en dagbesteding

- Welzijnsactiviteiten
- Diverse ontmoetingscentra
- Vervoersmogelijkheden vanuit/naar de Frankelandgroep locaties (regio NWN)
- Sport- en Recreatieclub
- Vakantiemogelijkheden Rockanje en Spanje
- Visiteclubs
- Dagbesteding / dagbehandeling
- Roze Salon
- Horeca- en maaltijdvoorzieningen

U kunt contact opnemen met
Coördinator / hoofd welzijn

Rob vd Berg (Rockanje)
Jolanda Keldermans (Spanje)

Coördinator visiteclubs

Coördinator dagbesteding

De maatschappelijke dienst

010 426 49 25



Huur- en aanleunwoningen

Zelfstandig wonen met Zorg Thuis binnen de (aanpalende) wooncomplexen van de Frankelandgroep

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

Behandeling

- Specialist ouderengeneeskunde
- Fysiotherapie, ergotherapie, logopedie en diëtiëk
- Expertise op het gebied van Parkinson en Korsakov
- Alzheimer Café
- Parkinson Café

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

Tijdelijk verblijf

- Kortdurend verblijf
 - na een ziekenhuisopname
 - vanwege een medische hulpvraag
 - voor ontlasting van mantelzorg
- Revalidatiezorg
- Crisisverblijf
- Palliatieve zorg

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

